

BISBAT DE
SANT FELIU DE
LLOBREGAT

BUTLLETÍ

[84]

BUTLLETÍ OFICIAL DEL
BISBAT DE SANT FELIU
DE **LLOBREGAT**

REDACCIÓ

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Secretaria General

PRODUCCIÓ

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Delegació Diocesana de
Mitjans de Comunicació

ADMINISTRACIÓ

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Administració Diocesana

C/ Armenteres 35

08980 Sant Feliu de Llobregat

Tel. 93 632 76 30 — Fax 93 632 76 31

butlleti@bisbatsantfeliu.cat

www.bisbatsantfeliu.cat

Subscripció anual 2018: 35 euros. Exemplars solts 9 euros.

Les subscripcions anuals es consideren per any natural

Disseny gràfic: Estudi Lluís Torres. Castellbisbal

Maquetació i Impressió: T.G.A, S.L. Barcelona

Dipòsit Legal: DLB 27939-2005

Í

T

BISBAT DE **E**

SANT FELIU DE

LLOBREGAT **L**

L

T

U

B

NÚM 83 (2018)
31 D'OCTUBRE
DE 2018

SUMARI

- 331 **BISBE DIOCESÀ**
- 332 Escrits dominicals**
- 332 *La mort, bona notícia? (4-11-2018)*
- 333 *Compartir béns (11-11-2018)*
- 334 *Els pobres (18-11-2018)*
- 335 *Rei – amic – germà (25-11-2018)*
- 336 *Fantasmes de la immobilitat (2-12-2018)*
- 337 *Espera – optimisme – esperança (9-12-2018)*
- 338 *Els diners i l'esperança (16-12-2018)*
- 339 *El llinard del naixement (23-12-2018)*
- 340 *La glòria del cel i la pau a la terra (30-12-2018)*
- 341 Cartes i exhortacions pastorals**
- 341 *Als subscriptors de la diòcesi en la Jornada de Germanor*
- 342 *Al Sr. Antoni Comas, President de la Federació de Cristians de Catalunya*
- 342 *A la Hna. Asunción Ortega, superiora general de las Hnas. Carmelitas de San José*
- 343 *Al P. José Carlos Zancajo, LC.*
- 343 *A D. Rafael Ángel Llamas Salas, Alcalde de Montilla*
- 343 *A Mons. D'Arodes de Peyriague, del Santuario de Nuestra Señora de Lourdes*
- 344 Homilies**
- 344 *En la Trobada diocesana d'acció de gràcies pel Pla Pastoral 2015-2018*
- 347 Articles i altres escrits**
- 347 *Amb els immigrants*
- 348 *Per a la revista de Vida Creixent Ressò - desembre 2018*
- 349 **SECRETARIA GENERAL**
- 350 Decrets**
- 350 *Decret 14/18.- Renovación de la incardinación del Rvdo. D. Francisco Javier Sotil Baylos*
- 351 Nomenaments**
- 351 *Nomenaments parroquials*
- 353 **VIDA DIOCESANA**
- 354 Pla Pastoral**
- 354 *Trobada diocesana per donar gràcies a Déu*
- 354 *Monició inicial en l'Eucaristia d'acció de gràcies pel Pla Pastoral*
- 355 *Presentació de la col·lecta en l'Eucaristia d'acció de gràcies pel Pla Pastoral*
- 356 Crònica diocesana**
- 356 **NOVEMBRE**
- 359 **DESEMBRE**
- 361 Necrològiques**
- 362 Informacions**
- 362 *Felicitació de Nadal de la Cúria diocesana al bisbe Agustí*
- 365 **ORGANISMES DIOCESANS**
- 366 Vicaria del Llobregat**
- 366 *XIII Jornades de Formació i Animació Pastoral a Sant Feliu*
- 367 Vicaria Judicial – Tribunal eclesiàstic**
- 367 *Dimensió pastoral del Ministeri Públic (II): El defensor del vincle*
- 368 Departament de Patrimoni**

- 368 *El registre dels béns de l'Església Catòlica*
- 370 *Informe sobre la legalització de les instal·lacions elèctriques de baixa tensió en les infraestructures eclesials de pública concurrència*
- 372 Consell del Presbiteri**
- 372 *Reunió 15-11-2018*
- 373 **DELEGACIONS DIOCESANES**
- 374 Servei diocesà per al catecumenat**
- 374 *Ritus d'Ingrés al catecumenat*
- 374 Ensenyament**
- 374 *Mestres i professors, a l'Arxiu Històric Diocesà*
- 375 *Sessions d'autoformació per al professorat de religió*
- 375 Missions**
- 375 *Carta del delegat de missions sobre la campanya "Sembradors d'estels"*
- 376 Joventut**
- 376 *Trobada europea de Taizé 2018 a Madrid*
- 377 Pastoral de la salut**
- 377 *Carta del delegat per la "Trobada de visitadors voluntaris de la Pastoral de la Salut"*
- 378 Vida consagrada**
- 378 *Recés d'Advent per a religiosos i religioses*
- 379 Pastoral sacramental i Litúrgia**
- 379 *Carta del delegat sobre la Memòria Obligatòria del dia 6 de novembre*
- 379 *IX Trobada dels Animadors de la litúrgia*
- 380 *Autorització del bisbe Agustí per a la inhumació a la Catedral de Sant Llorenç dels màrtirs religiosos de Sant Pere ad Vincula*
- 380 *Nova Capella dels Màrtirs de la diòcesi a la catedral*
- 381 *Acció de gràcies a Gavà per la beatificació de les germanes agustines Esther Paniagua i Caridad Álvarez*
- 382 Pastoral vocacional**
- 382 *Crònica de les activitats durant el mes vocacional*
- 382 *El «Seminari Menor en família» amb el cardenal Omella*
- 383 *Grup estable sobre la vocació sacerdotal a la diòcesi*
- 383 Diaconat permanent**
- 383 *Assemblea general del Col·legi diaconal*
- 385 Càritas diocesana**
- 385 *25 de novembre, Dia de les persones sense llar*
- 386 *II Jornada Mundial dels Pobres*
- 386 *Benedicció d'un nou pis compartit a Gelida*
- 387 **DOCUMENTS**
- 388 Província Eclesiàstica de Barcelona**
- 388 *Vetlla de la Immaculada*
- 389 Conferència Episcopal Tarraconense**
- 389 *Resposta a la carta oberta de la Sra. Isabel Turull a la Conferència Episcopal Tarraconense*
- 391 Conferència Episcopal Espanyola**
- 391 *Nota y rueda de prensa final de la 112ª Asamblea Plenaria*
- 396 Santa Seu**
- 396 *Missatge del papa Francesc per a la 52a Jornada Mundial de la Pau*
- 400 *Missatge Urbi et Orbe del papa Francesc, Nadal 2018*

Bisbe diocesà

ESCRITS DOMINICALS

La mort, bona notícia? (4-11-2018)

Un dels fets més difícils d'integrar és la mort. Sempre ho ha estat, però els moderns estem tan segurs del poder que ens forneix la ciència i la tècnica, que no podem suportar que un fet històric inevitable se'ns escapi de les mans.

Sempre hi haurà mort, encara que l'edat mitjana de la nostra societat vagi augmentant. Sempre hi haurà l'amenaça de mort accidental o violenta o el suïcidi (o, com ara es vol promoure, "l'eutanàsia").

Quan sobrevé la mort, especialment d'un ser estimat, la nostra societat i la nostra cultura ens ofereix un doble camí per evadir-nos del sofriment. D'una banda, fomenta la trivialització del fet de morir. Llavors o bé s'evita parlar-ne com a problema essencial de l'existència (programes culturals, educatius, ideologies, etc.), o bé es converteix en motiu de joc i broma (com en espectacles còmics o a la festa de "Halloween"). D'altra banda, quan el difunt era particularment estimat, la nostra cultura ofereix la via de l'alliberament dels sentiments de dolor: una fixació tal en la seva persona que permeti expressar el sofriment, compensar la seva pèrdua, mitjançant gestos, paraules, discursos, música, poesia, signes de tota mena. Sembla que es busca amb això fer que el difunt sembli viu i present i una mica més duradora la seva memòria.

Totes les cultures, religions i civilitzacions han pretès fer més suportable la mort. La nostra cultura occidental a l'últim segle, tret de rares excepcions, ha preferit fomentar camins d'evasió, vies que "compensin" el buit i el no-res que provoca la mort. La nostra societat només reacciona en massa quan la mort és efecte d'una agressió injusta o d'un desastre natural. Però, en qualsevol cas, evita qüestionar-se les grans preguntes que ella, la mort, per si mateixa, ens planteja.

¿No serà més honrat i guaridor afrontar aquests interrogants i buscar respostes allà on s'ofereixen? Per què cedir a la por que ens produeix pensar en la mort, perquè potser aquest pensament posa en qüestió moltes maneres de pensar i viure que avui ens semblen inqüestionables?

Ens venen aquests pensaments cada vegada que a l'Església, per una raó o altra, fixem l'atenció en màrtirs actuals: Què significava per a ells la mort? Com la van viure? Tenim molt propera la beatificació de dues germanes de la Congregació d'Agustines Missioneres, Caridad Álvarez Martín i Esther Paniagua Alonso, que van ser assassinades en 1994 a Algèria, havent pogut fugir davant l'amenaça de mort. Al costat de divuit religiosos van ser víctimes de la massacre causada per la facció d'islamistes radicals. També pròximament celebrarem la beatificació de nou religiosos de la congregació de Sant Pere ad Víncula, màrtirs al costat de tres laics, una germana franciscana dels Sagrats Cors i tres germanes Caputxines de la Mare del Diví Pastor.

De les germanes agustines missioneres són aquestes paraules: "No ens poden llevar la vida perquè ja l'hem donada".

Som molt lluny de les postures evasives davant la mort, que avui constatem

cada dia. Heus aquí una de les grans paradoxes de la nostra fe: celebrar la mort, d'aquells que la van afrontar com acte suprem d'amor. Sense oblidar la injustícia que van patir, les seves morts formen part de la Bona Notícia, és a dir, de l'anunci i testimoniatge que l'amor ressuscita amb Jesucrist.

Compartir béns (11-11-2018)

Entre nosaltres ens hem anat acostumant, des de fa molts anys, a dir "Dia de Germanor" el Dia de l'Església Diocesana, quan recordem i fem efectiva la nostra col·laboració en el sosteniment de la Diòcesi. Aquest costum ve a ser un autèntic encert, ja que expressa una realitat bella i estimulante: que els qui formem l'Església Diocesana som veritables germans i que allò propi dels germans és compartir.

La veritat és que som germans tots els batejats creients, que caminem en aquest fragment de l'Església Universal, que anomenem Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat. Ho som per compartir la mateixa fe, el mateix baptisme, la mateixa Eucaristia, el mateix amor. Però també és veritat que som una mica lluny de viure aquesta "germanor" en allò concret i visible, com sent una autèntica família, amb tot el que això suposa. Tenim en aquest sentit dificultats i deficiències.

Comptem, gràcies a Déu, amb germans que, a través de fets i conductes concretes, posen de manifest una gran generositat vers la nostra Església. Tot plegat ens convida a somiar en aquest Dia de "Germanor".

No és dolent "somiari" en una Església comunitat de germans. Tot el contrari. Ens ve a la memòria el que va significar per

als primers cristians, a l'Església primitiva i portada per l'Esperit Sant, projectar, a partir del que vivien, un ideal de vida en comunitat. Segons ens narra el llibre dels Fets dels Apòstols, la comunitat de germans compartia l'alegria de l'Esperit, que es manifestava amb la predicació valenta de la Bona Notícia i s'alimentava amb el testimoniatge d'amor concret entre ells, com ara, el de Bernabé, que va vendre un camp per posar el resultat de la venda als peus dels Apòstols a disposició de la comunitat. Però també patia l'amenaça externa de la persecució (els apòstols Pere i Joan jutjats i condemnats a la presó) i l'amenaça interna de falsos germans, com el cas d'Ananies i Safira, que van enganyar la comunitat, fent el mateix que Bernabé, però amagant que s'havien quedat per a ells la meitat de la venda...

En els primers capítols del llibre dels Fets dels Apòstols, trobem tres dels anomenats "sumaris de la vida comunitària" (Ac 2,42-47; 4,32-35; 5,12-16). Hi apareixen els factors essencials de la vida d'una comunitat cristiana: la fe compartida en l'escolta de la Paraula dels Apòstols, l'oració, especialment la celebració de l'Eucaristia, la comunió en un sol cor i una sola ànima fins a compartir béns, i l'evangelització. Veiem que l'essencial era la comunió de germans, l'amor de l'Esperit. Però és interessant observar que els dos primers sumaris, especialment el segon, posen l'accent en el repte de compartir els béns. Intuïm el motiu: és un dels signes de comunió que més costen.

Aquests resums de vida comunitària no ignoraven la realitat, que era ambigua, però estimulaven a seguir caminant, assenyalaven cap a on s'havien de dirigir els passos.

Avui la nostra realitat eclesial també és ambigua. Podem descobrir fets que manifesten la presència de l'Esperit i en donem gràcies a Déu. Alhora l'ideal evangèlic ens estimula a créixer com a germans. Compartir els nostres diners, perquè la comunitat diocesana pugui complir la seva missió, serà un autèntic signe de fraternitat i amor cap a tots els que formem la nostra Església.

Els pobres (18-11-2018)

Som convidats a mirar i escoltar els pobres. No de qualsevol manera, sinó amb els ulls i les orelles de Déu.

Molts han vist realitats de pobresa, sigui en estadístiques, al carrer, a la televisió o la premsa o altres mitjans informatius. Però allò important no és tenir notícia de la pobresa, sinó la mirada que la veu. Perquè en la mirada es revela el moviment intern del cor, i aquest és l'efecte, tant de la impressió que ens produeix la visió de la pobresa encarnada, com la disposició prèvia de cadascun, segons la seva sensibilitat... La mirada de Déu en els nostres ulls descobreix que la pobresa té rostre humà, és viscuda per persones ben determinades, amb la seva història, la seva consciència i els seus sentiments. La pobresa, davant els ulls de Déu, no és una simple dada, una "cosa", "una realitat abstracta".

¿Hem tingut ocasió de veure la pobresa en persones i situacions concretes? Com hi hem reaccionat? En aquest moment faig un esforç, portant a la memòria experiències viscudes en primera persona, contactant directament amb realitats de pobresa extrema: "favelas" de Sao Paulo, Guayaquil, Guinea Equatorial, Camerun... i també aquí a prop, com quelcom dissimulat, amagat i

vergonyant. Em ve al cap sovint l'ànsia amb què una persona, que sobrevivia amb l'aliment mínim per no disposar de diners per comprar, engolia i s'aferrava a un àpat més aviat frugal, almenys per sadollar momentàniament la seva gana.

Quan som testimonis d'escenes com aquesta, busquem responsables de la situació i tendim a analitzar les seves causes, fent ús del nostre coneixement del cas concret, de la nostra ideologia, dels nostres valors, etc. El més comú és donar la culpa al "sistema", a les estructures econòmiques o polítiques. De vegades ens decidim a actuar, fer alguna cosa, per alleujar d'alguna manera el sofriment del pobre.

Però abans, hem d'escoltar el pobre. El missatge del papa per a aquest dia comença amb la cita del Salm 33(34),7: el pobre crida el Senyor i el Senyor l'escolta. Sovint la paraula del pobre és tènue, potser silenciosa, potser passada per alt, però també en ocasions és un autèntic crit, i aquest crit s'aboca a l'oració. El Senyor va escoltar i escolta el pobre: la seva gran resposta és Jesucrist, la seva persona, tot el que va dir i va fer, fins a la seva Mort i Resurrecció.

Gràcies a la Mort i Resurrecció de Crist, les Benaurances que va proclamar el mateix Jesús són veritat. Si no ressuscités la justícia...

Davant els pobres i amb ells hem de proclamar i viure l'esperit de les Benaurances. Aquest esperit requereix molta fe, una sincera pregària, un amor concret i intens, una acció i una vida esperançada en el seguiment de Crist.

Parlem de drets humans, de justícia, d'igualtat, de solidaritat. Però no oblidem que els pobres, abans de res, són els nostres germans en Crist.

Rei – amic – germà (25-11-2018)

Fa molts anys que vaig assistir a una llarga discussió entre monitors de joves: uns defensaven que davant els joves havíem d'anomenar Jesús sempre com a amic i mai com a “Senyor”; uns altres, per contra, deien que havíem d'evitar que els joves entenguessin la seva relació amb Jesús només com ells solen tractar-se entre si, és a dir, amb una amistat curta, interessada, sense compromís... La discussió va acabar mitjançant l'acord que Jesús certament és el nostre amic, però un amic “molt especial”. El que estava en joc era molt important: no sols era qüestió de saber relacionar-nos amb Jesús, sinó també de saber tractar-nos entre nosaltres (perquè sempre som el que som en relació a Ell).

No deixaven de venir a la ment tres paraules de Jesús a l'Evangeli de sant Joan. Una, la seva resposta a la interpel·lació de Pilat: “Tu ho dius, jo soc rei” (18,37); una altra, en l'Últim Sopar: “doncs si jo, el mestre i senyor, us he rentat els peus” (13,12). Una altra, conversant amb els seus deixebles:

“Vosaltres sou els meus amics si feu el que jo us mando. Ja no us dic servents perquè el servent no sap què fa el seu amo. A vosaltres us dic amics, perquè us he fet conèixer tot el que he sentit al meu Pare” (15,15)

Aquesta paraula de Jesús forma part del text que durant més de tres anys ens ha il·luminat i que resumíem en tres missatges: “estigueu en mi”, “estimeu-vos els uns als altres”, “doneu fruit abundant”.

És un gran honor i un gran regal que Jesús ens compti entre els seus amics. Què entén Jesús aquí per “servent” i què vol dir amb la paraula “amic”? Per què ens

anomena amics i alhora ens convida a obeir-lo, com si fóssim servents?

Aquí Jesús fa servir la paraula “servent” referint-se a aquell que realitza el treball només perquè li ho mana l'amo: no ha de fer res més que complir el mandat (potser per por de la represàlia de l'autoritat). La relació que Jesús vol tenir amb nosaltres, per contra, ha de ser la relació pròpia dels amics. Què entén Jesús aquí per “amistat entre Ell i nosaltres”?

- Entén aquella relació que neix de l'elecció lliure (“jo us he escollit”) i de la comunicació i coneixement íntim (“us he donat a conèixer el que he sentit al meu Pare”).
- La relació que, amarada d'amistat (“manteniu-vos en el meu amor”), aconsegueix establir entre ells una “comunió de voluntats” (voler, sentir, obrar, el mateix).
- Per això el que desitja de nosaltres és que fem el que Ell mana, però portats per l'amor.

Ens demana que l'obeïm. Jesucrist és el nostre amic, però no pot deixar de ser alhora el Senyor de la Creació i de la Història, la Veritat, el Camí, la Vida. Si ens tracta com a amics, és perquè Ell ens ha buscat, s'ha rebaixat a la nostra condició per pur amor.

Per això ens anomena amb una paraula encara més forta, una paraula que manifesta més amor i compromís: ens tracta com a “germans”, que participem de la seva mateixa glòria... El Fill de Déu – Rei – Amic – Germà, que comunicant l'amor de Déu, inaugura la més sorprenent comunió aquí a la terra: Déu viu en l'amistat i la fraternitat dels seus deixebles.

Una manera inaudita i meravellosa de regnar i “senyorejar”. Entenem sant Joan

quan escrivia: “Hem vist la seva glòria, ple de gràcia i de veritat” (Jn 1,4).

Fantasmes de la immobilitat (2-12-2018)

La paralització, l'immobilisme, és una de les malalties més greus que poden patir els cristians i la mateixa Església. Ja ens ho recordaven els grans mestres místics: no avançar en la vida espiritual és morir, perquè això significa deixar d'estimar i l'amor és força viva, que fa caminar, progressar i viure.

Un aclariment. L'immobilisme a què ens referim no és exactament l'absència d'activitat. Hi ha moltes vides personals i eclesials que no s'estan de tenir iniciatives i actuar, però realment no creixen en l'Esperit; realitzen activitats externes, potser molt aparents, dignes d'una bona gestió, però el cor no ha avançat gens en l'amor evangèlic. Podem dir que aleshores potser “el cor s'ha inflat”, però no és més viu, sinó que ha esdevingut escleròtic.

Estem envoltats de fantasmes que ens enganyen, provocant esclerosi de la vida cristiana.

El primer és precisament l'*activisme*. És un fantasma sempre present, encara que avui no és tan actiu, ens assetjava fa alguns anys. “Fer coses” sempre ens ha semblat sinònim de vida compromesa i d'Església viva. Avui, amb l'experiència dels resultats, sabem que això no és tan simple.

Un altre fantasma de l'immobilisme és el *cansament*. Precisament es dona en aquells que “tant han treballat” en l'àmbit del compromís personal i eclesial. Ja van tenir el seu moment, avui només voldrien descansar, han perdut la il·lusió i la força de la novetat que fa anys significaven les seves iniciatives. Ja no acompanya aquell

ambient d'optimisme i il·lusió de fer-ho tot nou.

Un altre fantasma és la *por*. És un fantasma que afecta tota la societat, però particularment els cristians com a tals. Els creients temem el risc de la fe, apostar davant un futur, que ens sembla incert, mancat de seguretat en l'èxit; temem el fracàs, la pèrdua de prestigi social, fins i tot les crítiques...

Un altre fantasma és l'*aburguesament*. L'estil de vida burgès impedeix el veritable creixement, perquè l'únic moviment que permet és aquell que aconsegueix una vida més còmoda i plaent. És un fantasma criticat per molts, però que sedueix a molts dels qui el critiquen. Qui no té dret a millorar la seva “qualitat de vida”? Un cop aconseguit un nivell acceptable, que ningú no gosi canviar-m'ho.

Un altre fantasma és el sentiment d'*impotència*. És el fantasma que assetja els derrotats i acomplexats. Són víctimes de forces externes que apareixen com prepotents. Entre els cristians avui és molt freqüent: diem “som minoria”, “hem perdut poder”, “no hi ha qui lluiti contra el poder dels qui manen en la societat, els mitjans de comunicació, els influents culturals, els polítics, el mercat...”

Un altre fantasma, el més greu, és la *falsa confiança en Déu*: és aquell que diu “mantinguem-nos com estem, ja vindrà Déu i ho solucionarà tot”. Va ser la malaltia d'alguns cristians de Tessalònica. Sant Pau hi veia una comunitat acomplexada, feble, paralitzada per la por i l'apatia. Necessitaven escoltar missatges estimulants. A més de l'acció de gràcies pels béns rebuts, els dirà: “Que el Senyor us ompli d'un amor mutu... us faci forts i irreprotxables per al dia en què Crist es manifestarà... Us ex-

hortem que aneu progressant més i més, vivint en pau, ocupant-vos en els vostres assumptes i treballant..." (cf. *1Tes* 3,14; 4,10ss.; *2Tes* 3,11).

Més que moure'ns, hem de créixer en profunditat. Així és la vida de l'Esperit.

Espera – optimisme – esperança (9-12-2018)

Un dia vaig assistir a un fet molt desagradable. Un grup de persones havia estat citat a una hora determinada per a una entrevista amb un important responsable. Va arribar l'hora convinguda i no van ser cridats. Al cap d'un quart d'hora un membre del grup, sense dir cap paraula, es va adreçar a la persona encarregada de la cita i li va etzibar amb inusitada agressivitat: "No sap vostè qui soc jo?... Pensa que el meu temps és menys important que el seu?... On s'és vista aquesta falta de respecte?" Qualsevol explicació o disculpa resultava inútil. L'indignat se'n va anar de cop.

D'això fa temps, però vaig poder interpretar l'anècdota com un símptoma de la malaltia que avui està universalment estesa, com una mena d'epidèmia. Els inventors o creadors en l'àmbit de la tecnologia saben molt bé que patim tots la malaltia de la impaciència. Saben que no ens agrada gens haver d'esperar. El que desitgem hem d'obtenir-ho ja. És una obsessió, convertida gairebé en dret. Els instruments que la tècnica posa al nostre abast, no han fet sinó alimentar aquest virus. Els viatges cada vegada més curts, la comunicació verbal, visual o escrita instantània, les compres a l'instant, les solucions immediates.

La vida real, tanmateix, ens fa patir sovint llargues esperes. No solament ens referim a les cues i a les esperes en l'àm-

bit de la salut o de l'administració, sinó a esperes més importants, profundes i vitals, d'aquestes que provoquen "desesperació" o depressió. Però sembla que hi ha solució. Ve la psicologia a donar bons consells: "cal ser sempre positiu", "ja vindrà la teva hora", "tu pots, de debò," "tot es soluciona amb el temps"... Una glopada d'aire optimista. Bones paraules, potser carregades de millors intencions. No deixen de ser útils, encara que només sigui per sortir del pas.

Les esperes més profundes de la vida, no obstant això, no se solucionen amb aquesta espècie d'aspirines que calmen el dolor. Són esperes com la d'aquell que es veu víctima d'una gran solitud, fins i tot envoltat de gent, o com la d'aquell que sent una sincera ànsia que tot canvi i tot sigui clar i lluminós i es faci definitivament justícia, o la d'aquell que desitja la desaparició de la decrepitud o la mort, o la d'aquell que somia amb la fraternitat universal, o la d'aquell que anhela el perdó i la reconciliació interior i exterior... Aquestes esperes requereixen respostes igualment profundes.

Aquests dies proclamem i mirem de viure la virtut de l'esperança cristiana. Des d'ella, no parlarem de "solucions", sinó de respostes que permeten viure amb sentit i pau profunda la vida quotidiana. Igualment l'esperança cristiana és incompatible amb les impaciències i les obsessions per la immediatesa; més aviat crida a la humilitat i a l'esforç confiat. No apel·la simplement a l'"apoderament" del feble, encara que reconegui que això és bo. Tampoc consisteix a provocar somnis estimulants pel seu atractiu.

L'esperança cristiana es basa en una fi garantida i pel present de Jesús viu. És

una virtut lúcida i realista: Jesús, que va viure una existència tan difícil i sofrent com la nostra, viu ja ressuscitat i ens crida a seguir en la història portant endavant i compartint l'amor de Déu que Ell ens va transmetre.

Una forma de viure, que avui veiem urgent i necessària.

Els diners i l'esperança (16-12-2018)

Tots estem d'acord que els diners tenen molt a veure amb l'esperança. Així ho afirmariem espontàniament. La prova n'és tot l'aparell que envolta el fenomen social que és la loteria. "Tocar la loteria" ve a ser sinònim d'una gran sort. Fem servir aquesta expressió per designar qualsevol esdeveniment que assegurï un futur de prosperitat i benestar.

Jesús no va dir res de la loteria, però sí que ens va prevenir de l'engany de pretendre assegurar el futur a base d'acumular diners. Ens va explicar aquella paràbola del pagès que va tenir una gran collita i es va preguntar, "Què faré?... Eixamplaré els meus graners i emmagatzemaré el meu blat i els meus béns, per després gaudir de la vida"; i no sabia, diu el text, que aquella mateixa nit li reclamarien l'ànima (cf. *Lc 12,16-20*).

Curiosament la pregunta que aquest personatge es fa a si mateix és la mateixa que formulen els oients de Joan Baptista després d'escoltar el seu anunci profètic: "Què hem de fer?" I la resposta del Baptista també fa al·lusió als diners: "Qui tingui dos vestits, que en doni al qui no en té... no exigui més tribut del que està establert... no extorsioneu a ningú..." (cf. *Lc 3,10-18*). Perquè, en efecte, el diner té molt a veure amb l'esperança. La gran di-

ferència entre el personatge de la paràbola i les paraules profètiques del Baptista és que els diners acumulats a la butxaca no assegurin el demà, només els diners, que es tenen en justícia i es donen, obren a l'esperança.

Aquests dies corren abundantment els diners. Els mitjans de comunicació ens informen de la despesa mitjana per habitant que suposaran les properes festes de Nadal. Són uns diners que surten de la butxaca i tornen al seu amo en forma de benefici: possessió d'alguna cosa, gaudi d'una experiència, ornamentació, etc. Quins diners sortiran de les nostres butxaques per contribuir gratuïtament a la vida i la felicitat de l'altre?

Resulta una enorme ironia que per als cristians el Nadal sigui precisament la festa de la pobresa de Déu. És a dir, de l'empobriment de Déu, conseqüència de la seva generositat. Perquè el Nadal, el naixement de Jesús entre nosaltres és la celebració de l'esdeveniment pel qual el Fill de Déu no va retenir per a si mateix la riquesa de la seva glòria, sinó que se'n va desprendre per donar-la a la humanitat.

Això forma part del nostre Credo. Però comprendre-ho i viure-ho profundament requereix haver experimentat, d'alguna manera, que la nostra generositat, portada fins a les seves últimes conseqüències, ens rebaixa i humilia. Perquè és molt fàcil ser generós amb el necessitat "des del poder, des del propi status de riquesa i categoria social". Quan en realitat la veritable generositat iguala, eleva el qui és estimat i rebaixa el qui estima.

No entendrem el Nadal si interiorment no estem predisposats a viure això. És el que significa el crit del profeta: "Prepareu el camí del Senyor... Que els turons s'abai-

xin i les fondalades s'elevin" (cf. *Is* 40,3-4, citat a *Lc* 3,4-5).

Heus aquí que el diner pot enlairar-nos, però també pot ser vehicle d'abaixament. Tot depèn de si és guiat per l'amor a si mateix o per l'amor a l'altre. Per això, amb tota raó diem que el Nadal és la festa de la nostra glòria, la porta de la qual és la humilitat de Déu.

El llindar del naixement (23-12-2018)

La imatge més adient per representar el llindar de Nadal és la de dues dones embarassades exultants d'alegria. Amb més motiu si es tracta d'Elisabet, mare de sant Joan Baptista i Maria, la Mare de Jesús.

Aquesta escena, tantes vegades pintada i representada, és un autèntic esclat de vida. Hi veiem la humanitat fecunda. I, per què no dir-ho?, la humanitat més poderosa i digna. Cansats de veure trets d'humanitat decrèpita i estèril, encara que amb aparença de progrés, la nostra vista es complau en la bellesa de l'abraçada d'aquestes dues dones. I veiem clar que la humanitat no progressa per la productivitat d'objectes i tècniques cada vegada més eficaces i complexes, sinó pel fet d'engendrar i donar a llum fills, fruit d'un veritable amor.

Creiem que progressem en la mesura en què "empoderem" les persones, els col·lectius o les classes socials. Però, què o qui ha donat poder a aquestes dues dones? Només l'obediència humil i confiada. "Sóc aquí per fer la teva voluntat", digué Maria; "el que has cregut es complirà", li va dir Isabel. "Ha mirat la humilitat de la seva serventa... Derroca els poderosos del soli i enalteix els humils", respongué cantant Maria.

L'alegria és més gran quan es comparteix. Si entre nosaltres els moments d'alegria semblen desgastar-se, com qui consumeix aliments en el seu propi benefici i plaer, ara tornem a creure en l'alegria que perdura i es comparteix. Isabel i Maria viuen la comunió en el goig. Ressonen en elles les paraules de Jesús predicant des de la Muntanya: "Benaurets els pobres en l'esperit, els que sofreixen, els pacífics, els qui tenen fam..." Isabel sentirà en el seu propi si l'alegria i la compartirà amb Maria: "Feliç tu que has cregut"... "S'alegra el meu esperit", cantarà Maria.

Aquesta alegria és nova. Forma part del que anomenem "Bona Notícia". Quin canvi l'ha feta possible? La novetat i el canvi han arribat a ser entre nosaltres paraules talismà.

El secret profund d'aquesta escena feliç d'Isabel i Maria és justament el canvi: són a punt de traspasar el llindar de la història. No es tracta de qualsevol canvi, sinó aquell pas definitiu de la promesa al seu acompliment, del signe a la realitat, d'allò antic al que és nou, de l'ombra a la llum, de la nit a l'aurora, de la llei a la gràcia, de l'esclavitud a la llibertat.

I sabem que això sols ho pot entendre aquell que coneix la manera com Déu ha volgut salvar la humanitat. Ell va disposar salvar la humanitat comptant amb nosaltres i des de la nostra història. Per això la va disposar i va ordenar fins a l'Encarnació del Verb i la seva segona vinguda al final dels temps.

Per aquest motiu, si s'ignora això, ningú no podrà viure el Nadal amb tota la seva riquesa. El Nadal és una festa profundament arrelada i estesa arreu del món. Però, qui s'alegrarà en veure la humanitat fecunda, el goig compartit en comunió de

fe i d'amor? Qui travessarà el llinard del veritable canvi i l'autèntica novetat?

Voldríem veure'ns inserits, inclosos en la mateixa abraçada entre Elisabet i Maria. Aquesta abraçada que desencadena al seu voltant la nova esperança, el nou amor, el de la humanitat nova, que va néixer amb Jesús.

La glòria del cel i la pau a la terra (30-12-2018)

A la litúrgia celebrem l'expansió, la penetració, la inundació en tota la vida humana de l'esdeveniment del Fill de Déu fet home.

Diuen els teòlegs que el Verb, la segona persona de la Trinitat, va assumir la naturalesa humana en Jesús de Natzaret i, en fer-ho, la va transformar radicalment: la va divinitzar, sense destruir-la. Això s'esdevingué d'una manera singular en Jesús, però ¿no podria passar a tot el món?

Sens dubte avui no veiem que la humanitat estigui "divinitzada", el món no transparenta Déu. Però els cristians descobrim que ja ha començat, aquí a la terra, aquest nou món, i esperem el dia en què els fills de Déu brillaran i resplendiran amb la mateixa glòria de Déu, com diu la Primera Carta de sant Joan.

Així, els creients veuen amb els seus ulls ja il·luminada, o en vies d'il·luminació, tota la realitat humana i amb les seves orelles escolten constantment el ressò de les veus d'aquella nit: "Glòria a Déu a dalt del cel i a la terra pau als homes que ell estima!" (Lc 2,14). Els exegetes reconeixen aquí un "dís-tic", en el qual es corresponen: la glòria i la pau / el cel i la terra / Déu i els homes. Poques i belles paraules que parlen molt.

La pau que cantaven els àngels és la "pau messiànica", la que va portar i va

viure Jesús; qui la coneix, sap que és compatible amb el sofriment. Desitgem aquesta pau que es correspon amb la glòria de Déu. Anhelem aquesta pau –que és molt més que la tranquil·litat, l'equilibri de drets o el benestar– en dos àmbits tan importants com són la família i l'espai polític i social.

És evident que la família entre nosaltres no gaudeix de bona salut. En molts casos ni existeix com a tal. Quan existeix se'n gaudeix, però rarament aquest goig és durador. Perquè, tal com l'entenen els cristians, la família és comunió, l'existència compartida per l'amor, que viuen inicialment l'home i de la dona i s'esplaia en els fills. Que aquesta comunió de vida persisteixi, depèn que l'amor segueixi viu, madurant al llarg dels anys i travessant qualsevol obstacle. En la mesura en què l'amor duri, encara que sigui entre llàgrimes, en ell la glòria de Déu brilla i la pau veritable es comparteix i s'encomana.

L'ambient polític i social està molt lluny de ser "pacífic". En el nostre context més pròxim la tensió provocada pel conflicte entre els promotors de la sobirania absoluta del poble de Catalunya i els defensors de la sobirania constitucional de tot el poble espanyol inclosa Catalunya, està augmentant en grau alarmant. Els bisbes reben una forta i constant pressió perquè se solidaritzin amb els polítics que estan a la presó, especialment amb els que van triar la vaga de fam com a via de canvi social.

Els bisbes no tenen cap altra missió que contribuir a la pau messiànica que va portar i va viure Jesucrist. Aquesta pau inclou el respecte als drets humans, que tots defensem i obliga a tothom. Però, tal com va fer Jesucrist, no canonitzaran una via política o una altra com "la via evangèlica".

Assumiran i acompanyaran el sofriment que el conflicte està provocant. Ho faran moguts, no per la pressió mediàtica i interressada, sinó pel seu veritable i concret amor pastoral: sense publicitat, sincerament i en el tracte directe i personal. Només els preocuparà que amb aquesta pau, Déu sigui glorificat.

CARTES I EXHORTACIONS PASTORALS

Als subscriptors de la diòcesi en la Jornada de Germanor

Sant Feliu de Llobregat, 5-11-2018

Estimats en el Senyor:

Amb motiu del Dia de Germanor ens posem en contacte, un cop més, per tal d'expressar-vos el nostre sincer agraïment per la vostra puntual i valuosa col·laboració.

L'any passat recordàvem, a la carta que us vàrem adreçar, que "l'ajuda econòmica a l'Església és un fruit de la comunió de germans, que ens conserva units per un mateix Esperit". Enguany, quan cloquem els tres anys del Pla Pastoral Diocesà i mirem d'aprofundir en els missatges essencials que Jesús ens hi ha transmès, volem subratllar aquest significat profund de tota aportació econòmica al sosteniment de l'Església Diocesana.

En efecte, volem agrair-vos el gest de l'aportació econòmica al sosteniment de l'Església, però, sobretot, volem donar-vos gràcies pel bon esperit de comunió que us anima a fer-la. No voldríem que faltés aquest esperit, que és allò més valuós davant Déu i davant els germans. Així mateix els qui tenim la responsabilitat a la Diòcesi d'administrar aquest béns, mantenim el compromís sincer de fer-ho amb el mateix esperit de servei i comunió: el que és de tots s'ha de destinar a tots.

Aprofito l'avinentesa per saludar-vos ben fraternalment.

Que el Senyor beneeixi la vostra generositat.

*+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat*

Al Sr. Antoni Comas, President de la Federació de Cristians de Catalunya

Sant Feliu de Llobregat, 27-11-2018

Estimat en el Senyor,

He rebut la vostra carta, en la qual ens demaneu l'atorgament de competència a l'Arquebisbe de Barcelona sobre el procés de Beatificació dels Servents de Déu indeixats. Tots ells foren feligresos de poblacions radicades en la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat.

Amb molt de gust faig aquest atorgament a favor del cardenal Joan Josep Omella. Els dits Servents de Déu són:

- Josep Arqués Queralt
- Fortià Casanovas Adam
- Juli Coderch Gultresa
- Jaume Cortadella Fumanal
- Agustí Estruch i Bernis
- Enric Estruch i Bernis
- Fèlix Fures Plans
- José Mais Orotbitg
- Josep Massabeu i Pujó
- Miquel Mestre Martí
- Manel Pidelaserra Puig
- Lluís Gonçaga Rius Poll
- Fernando Rodríguez Monell
- Valentí Solà Gascó
- Josep Tomás Vilanova
- Josep Travé i Pol
- Domènec Tuset Cladellas

Esperem que el testimoni martirial d'aquests servents de Déu sigui llum avui per a tot el nostre Poble de Déu.

Moltes gràcies pel vostre servei i entusiasme a lloança de Crist i bé de l'Església.

*+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat*

A la Hna. Asunción Ortega, superiora general de las Hnas. Carmelitas de San José

Sant Feliu de Llobregat, 3-12-2018

Hna. Asunción Ortega
Superiora General
Hnas. Carmelitas de San José
C/ Lloret de Mar, 66
08031 Barcelona

Estimada en el Señor:

En respuesta a su carta, con fecha de 24 de noviembre de 2018, que me entregó en la visita que mantuvimos en la Casa de la Iglesia, el pasado 30 de noviembre, donde me comunicó la decisión del Consejo General de cambiar la ubicación del Noviciado, que hasta ahora ha estado situado en la ciudad de Sant Feliu de Llobregat, a México y nombrar nueva Maestra de novias.

Por la presente doy acuse de recibo a su carta y me uno a vuestra oración, pidiendo al Señor que continúe acompañándoos en vuestro discernimiento para mejor servir a su Iglesia. También le comunico que informaré oportunamente al Delegado para la Vida Consagrada de nuestra Diócesis.

Reciba un cordial saludo junto con mi bendición.

*+ Agustín Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat*

Al P. José Carlos Zancajo, LC.

P. José Carlos Zancajo, LC.
Dirección Territorial de España
Legionarios de Cristo
Camarines, 12
28.023 – ARAVACA – MADRID

Sant Feliu de Llobregat, 4-12-2018

Estimado en el Señor:

Recibí vuestra carta del 19 de noviembre pasado, en la que informabais de la acreditación de los colegios de la Congregación de los Legionarios de Cristo en España, incluidos como “Praesidium Accredited”, para la prevención y protección de menores ante posibles abusos.

Os agradezco esta información que transfiero a la Secretaría General y a la Delegación de Enseñanza de la Diócesis de Sant Feliu de Llobregat.

Todo lo que hagamos para la prevención de abusos a menores y su protección será poco. Os felicito por el interés que ponéis al respecto en vuestra tarea educativa.

Aprovecho la ocasión para saludaros cordialmente en el Señor.

*† Agustín Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat*

A D. Rafael Ángel Llamas Salas, Alcalde de Montilla

Ilmo. Sr. D.
Rafael Ángel Llamas Salas
Alcalde
Ayuntamiento de Montilla
C. Puerta de Aguilar, 10
14.550 – MONTILLA – Córdoba

Sant Feliu de Llobregat, 4-12-2018

Respetado Sr. Alcalde:

He recibido su carta en la que solicitaba mi posible adhesión a la concesión del Título de Hijo adoptivo de Montilla a favor de san Juan de Ávila.

Sin duda, puede contar con mi adhesión personal. Además de la aportación del Santo Doctor en el ámbito específico del pensamiento teológico y espiritual de la Iglesia, hemos de contar y reconocer su gran contribución en el terreno meramente cultural y educativo. De todos es conocida su labor y su inquietud por los trabajos técnicos y civiles a favor del progreso, así como la relevancia de sus fundaciones en el desarrollo de la educación y la cultura. Así lo acreditan los estudios históricos especializados.

Todo ello se añade a la relevancia universal que el mismo título de doctor de la Iglesia comporta. En consecuencia me adhiero plenamente al otorgamiento del Título de Hijo adoptivo de la ciudad de Montilla.

Aprovecho la ocasión para saludarle y felicitarle muy cordialmente.

*† Agustín Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat*

A Mons. D’Arodes de Peyriague, del Santuario de Nuestra Señora de Lourdes

Mons. D’ARODES de PEYRIAGUE
Santuario de Nuestra Señora de Lourdes
1 Avenue Monseigneur Théas
65108 Lourdes cedex – FRANCE

Sant Feliu de Llobregat, 5-12-2018

Estimado en el Señor:

Recibí vuestra carta del pasado día 12 de junio de 2018, en la que me informabais del interés suscitado por diversas diócesis españolas para acoger las reliquias de Santa Bernardita, durante el otoño de 2019.

Muchas gracias por la información y el ofrecimiento. Ruego disculpe no haberle enviado mi respuesta hasta ahora. El motivo ha sido la indicación, de los responsables de nuestra Hospitalidad, de esperar a la celebración del Congreso de las Hospitalidades españolas y a la decisión de los presidentes. El Consiliario de la Hospitalidad de Lourdes de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa, me comunicó ayer, día 4 de diciembre, la aceptación de vuestra propuesta.

Por lo indicado anteriormente, le comunicamos que, con gran gozo, nos dispondremos a acoger las reliquias de Santa Bernardita, en el 175 aniversario de su nacimiento.

Aprovecho la ocasión para saludarle cordialmente y confiarnos a su oración por nuestra Diócesis de Sant Feliu de Llobregat, a la Virgen de Lourdes y a Santa Bernardita.

*† Agustín Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat*

HOMILIES

En la Trobada diocesana d'acció de gràcies pel Pla Pastoral 2015-2018

Sant Feliu de Llobregat, 25-11-2018

Germans:

Permeteu-me saludar-vos amb les paraules que suara hem escoltat del llibre de l'Apocalipsi: "Gràcia i pau a vosaltres, germans, de part de Jesucrist, el testimoni fidel, el primer ressuscitat d'entre els morts..." És una salutació alliberadora, que fa viure, són paraules que neixen del cor, però també motivades per raons que brollen de l'experiència creient: "Ell ens estima i ens ha alliberat dels nostres pecats amb la seva sang, per fer de nosaltres una casa reial, uns sacerdots dedicats a Déu el seu Pare..."

Parlem avui en primera persona: "Ell ens ha fet sacerdots, casa, família, comunitat". Som la casa, la família, la comunitat de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, obra seva, obra de la sang de Jesucrist, el testimoni fidel, pel qual ens podem saludar com a germans i desitjar-nos gràcia i pau.

Ja hem gaudit del do de trobar-nos celebrant l'Eucaristia com a Poble de Déu, Església particular, que camina en aquest lloc concret, tot obeint a convocatòries especials: a més de les celebracions de la Missa Crismal cada any i les ordenacions

de preveres i diaques, recordem l'inici del camí el 13 de setembre del 2004, la celebració l'any 2006 del patronatge de la M. D. de Montserrat, la celebració de l'Any Sant de la Misericòrdia el 2016...

Som aquí avui sentint-nos també especialment Església. Però aquest sentiment d'Església el vivim ara de l'única manera com es pot experimentar de debò: contemplant tots Jesucrist gloriós. Avui sospesem el pes absolut, la vàlua decisiva de Jesucrist a les nostres vides.

De fet, durant tres anys del Pla Pastoral, hem estat escoltant, cercant, pregant, vivint simultàniament, cadascú segons les seves possibilitats i disposicions, però sempre ha estat proposada la mateixa Paraula, hem volgut cercar la mateixa Veritat, hem pregat al mateix amic i Senyor, hem mirat de compartir la mateixa vida. A Jesucrist el veiem tan a prop nostre que ens demanava mantenir-nos vinculats a Ell, i des d'Ell ens podíem estimar els uns als altres i amb Ell donar fruit. Tanmateix alhora hem pogut comprovar, potser, la dificultat de dur a terme tots aquests manaments: no estem prou units a Crist, no ens estimem com caldria, els nostres fruits són pobres... Més d'un dirà que, com sempre, el que ens diu Jesús està molt bé, però no el podem o no el volem complir...

La celebració d'avui ve a respondre a les nostres impaciències i frisances. Avui les sarments dèbils, esmorteïdes i separades pels individualismes i tancaments, es veuen reanimades i reunides amb la contemplació de Crist únic i gloriós. Ens sentim així esperonats en l'amor a Crist, i més units, més germans, com quan les persones que ja s'estimen i admiren la bellesa d'un mateix objecte o viuen una mateixa experiència joiosa: experimenten

una força interior que els estimula a viure i els uneix encara més amb una comunió més íntima.

Així, la nostra mirada és triple. Mirem cap a l'horitzó, mirem al costat i mirem el món present.

Què és exactament el que avui contemplem a l'horitzó? Els nostres ulls veuen aquell que ho omple tot: el passat, el present, el futur, el Senyor del temps i de la història, ja gloriós i victoriós. ¿És potser una imatge maca, d'aquelles que apareixen al final d'un film per deixar un bon regust? No. Aquesta visió és absolutament decisiva per viure cada dia. Les vides personals, parroquials, comunitàries, la vida diocesana mateixa, fan el seu propi camí, farcit de moments dolents, dificultats, frustracions i sofriments; i també de moments de goig, de llum, de claredat... Però, com canvia la manera de viure, quan saps el perquè de les coses, quin és l'inici i el "per a què" del fets vitals, quina és la fi i l'acabament de tot, el com hem de viure el que avui passa, quin és el sentit dels esdeveniments presents!

Què és el que descobreix la mirada adreçada al costat? Descobreix, com dèiem al Pla Pastoral, una altra sarment, vinculada amb nosaltres en el seu origen, per la seva unió al cep. Però, temptats sempre de veure en l'altre diferent un estrany, dubtant, potser, en comprovar els seus defectes, i que per ell corri la mateixa saba de l'amor de Crist, avui el reconeixem, no com un que ha de ser perfecte per merèixer ser estimat, sinó com a germà i company de camí: "ell i jo, amb tota l'Església, no som perfectes, però caminem en la mateixa direcció vers el Crist gloriós. Voldríem assolir tots el seu Regne, on tot serà gràcia i perdó".

Per altra banda, amb la mirada al costat nostre descobrirem també la meravella d'una Església única i plural. Reunits de tots els indrets de la Diòcesi portem la nostra diversitat i el nostre pluralisme; alhora, tot mirant en una mateixa direcció, el Crist únic i gloriós, esbrinem en els germans—companys de camí altres i diversos rostres del mateix Jesucrist. Cadascun som sacerdots, reis, membres de la mateixa família, habitants de la mateixa casa, dons per a la comunió d'un únic Poble de Déu.

Què descobreix la mirada al present? Hem escoltat que Jesucrist, no només era a l'inici de tot i va venir, i no només vindrà en plenitud, sinó que “ve” avui, cada dia, cada moment. El mateix Rei de l'Univers ve cada dia, no hi ha moment de la nostra història sense la seva presència. Però ¿la nostra mirada, la sap descobrir? Els ulls del profeta Daniel i de l'autor de l'Apocalipsi sí que varen “veure” el Crist gloriós, tot i patir profundes crisis i sofriments. Però la mirada de Pilat no n'era capaç: ¿com podia ser rei un condemnat, sense cap poder, ni dignitat?

Heus aquí la resposta de Jesús: “El meu regne no és d'aquest món. Si ho fos tindria un exèrcit per defensar-me... Soc rei perquè he vingut a donar testimoni de la Veritat... Tots els qui són de la veritat escolten la meua veu”.

Germans, no oblidem la manera com Jesucrist Rei vol regnar avui, en aquest moment de la història. La nostra Església de Sant Feliu de Llobregat no pot ser altra que aquell poble que vol ser “de la Veritat”, havent escoltat i cregut el testimoni fidel de la Veritat que és Jesucrist. No serem més que un poble que, esperançat, fa camí vers Ell, sense cap altra defensa que la confiança en Ell i l'amor compartit vers Ell i vers els germans.

A l'oració que vàrem compondre amb motiu del patronatge de la Mare de Déu de Montserrat, conscients de la nostra condició d'Església peregrina, dèiem: “Que mai no perdem l'horitzó de la vostra muntanya... Concediu-nos de sostenir la nostra mirada que us contempla voltada de sol. En vós la nostra Església és ja al cel, mentre, encara a la terra, camina oferint el llevat d'una inestroncable esperança”.

Ha estat Jesucrist Rei de l'univers qui ha fet possible el camí i el triomf de Maria, i amb ella, el de la nostra Església. Amb paraules de l'Apocalipsi, doncs, diem de tot cor:

“A Jesucrist sigui donada la glòria i el poder, pels segles dels segles. Amén”

ARTICLES I ALTRES ESCRITS

Amb els immigrants

(Escrit publicat al Full Dominical Extra de Càritas del 16-12-2018)

De la mà de Càritas diocesana som convidats a fixar la nostra mirada en la gran tragèdia del immigrants, que arriben a la nostra terra.

A més de la commoció que ens produeix aquesta realitat sagnant, hem d'analitzar i discernir el problema amb serenor, i activant tots els recursos interiors, per tal de deixar-nos interpel·lar i saber discernir el que podem fer. Un esforç que ha de ser tant personal com comunitari i institucional, si volem que la vivència i la possible acció esdevingui veritablement d'Església.

Encara que pot ser un recurs cridaner i periodístic en mans d'algunes institucions i de polítics, a aquestes alçades tots sabem que el problema dels immigrants no és qüestió simplement de facilitar-los un sostre. Ho saben ben bé els qui estan en contacte directe amb la realitat. Totes les anàlisis assenyades conclouen que cal un pla global, d'ampla perspectiva en el temps i l'espai, d'àmbit internacional, que es recolzi sobre el fonament dels drets humans universals...

Alhora cal anar a allò més concret. Com ara, el problema que pateixen el nens, adolescents i joves que ens arriben sense

família, sense pares ni mares. Són ells, sobretot, els qui demanen quelcom més que un lloc per dormir...

Però la mirada que ens convida a dirigir Càritas, en el context precisament del Nadal, no pot oblidar una imatge que a qualsevol cristià li vindrà a la memòria, tot d'una que copsi el sofriment dels immigrants. És la imatge de la Sagrada Família emigrant a Egipte, per fugir de l'amenaça del genocidi d'Herodes. Aquesta imatge, junt a aquella altra en què el matrimoni de Maria i Josep no trobaven lloc a la posada, més enllà de ser una escena del pessebre, constitueix el primer signe que mostra com ja des dels primers moments de l'Encarnació, el Fill de Déu comparteix el sofriment humà, és a dir, el nostre sofriment. Així, havia de compartir el sofriment dels immigrants.

Els creients saben quin sentit profund té aquest fet de l'Encarnació. Sens dubte, a l'Església no podem restar indiferents davant el fet de la immigració a casa nostra. Ens pertoca mirar, deixar-nos interpel·lar i col·laborar amb tot el que sigui al nostre abast, per tal d'esdevenir "part de la solució", com ens convida a fer Càritas. Que no ens amoïni que la nostra aportació sigui petita: el més important és que signifiqui una resposta generosa a l'Esperit que ens crida a través de les noves famílies de Nazaret que se'ns apropen.

Amb agraïment.

*+ Agustí Cortés Soriano.
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat.*

Per a la revista de Vida Creixent *Ressò* - desembre 2018

La saviesa dels anys

Solem afirmar que els anys ens proporcionen saviesa. Molts, però, ho neguen o ho posen en dubte. Per a ells les persones grans passen per ignorants, ja que no tenen idea, ni estan al dia, de les últimes novetats tecnològiques o no entenen moltes paraules d'origen anglès que fa servir el llenguatge modern...

Els majors, en diàleg amb joves, freqüentment intenten convèncer-los d'alguna cosa que aquests es resisteixen a acceptar, recorrent a un últim argument: "ara no ho pots entendre, però ja ho veuràs quan tinguis la meua edat". Els majors saben que ells parlen de veritats que no són fruit de la pura lògica, ni s'aprenen a les aules o a Internet, sinó que són veritats de la vida, trobades en l'experiència i conservades en la memòria. Parlem de la saviesa sobre coses fonamentals de la vida.

Sant Agustí estava sorprès del poder de la memòria. Tant que es va proposar, segons conta a les seves *Confessions*, trobar la veritat en la memòria, aquesta facultat admirable que permet de fer actual i present el que hom ha viscut fins al present. Quina veritat va trobar? La veritat sobre ell mateix, qui era realment, i la veritat sobre Déu, qui era el Déu viu en el qual havia arribat a creure des de la seva conversió.

Això vol dir que, en general, la veritat sobre un mateix i sobre Déu s'escapa als nens, adolescents, joves i adults de mitja edat: encara no poden saber qui són realment, perquè s'hi requereix temps, història, experiència. No exactament una narració de fets, sinó d'aquests fets i el seu efecte en nosaltres, el què han signi-

ficat per a mi, quin sentit han tingut en la meua vida, com he respost... És el que el sant anomenava "història de l'ànima" o "història del cor".

Portar a la memòria la història de la pròpia ànima, situant-se en oració davant Déu, al costat de Jesucrist, deixant-se portar per l'Esperit, és la font de tota saviesa. Lògicament aquesta saviesa requereix, a més de l'exercici orant de la memòria, haver viscut, i només s'obté al final de la vida. En aquest sentit és veritat que els anys ens fan més savis.

Per a les persones grans és una tasca apassionant i veritablement il·luminadora, és l'exercici orant de la memòria. Sens dubte trobaran una gran i senzilla veritat: que en definitiva som uns cercadors deleirosos d'amor i receptors agraïts d'aquest do. Voldríem arribar, una vegada realitzat repetidament aquest exercici, a l'experiència que sant Agustí va expressar amb aquella exclamació: "Gran sou Vós, Senyor, molt digne de lloança" (Sal 47,2)

+ Agustí Cortés Soriano.
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat.

Secretaria General

DECRETES

Decret 14/18.- Renovación de la incardinación del Rvdo. D. Francisco Javier Sotil Baylos

Sant Feliu de Llobregat, 17-12-2018

Vistos los archivos de Secretaría General de esta Diócesis, se declara que el Rvdo. Sr. D. Francisco de Javier Sotil Baylos, que nació el 10 de diciembre de 1948 y que fue ordenado sacerdote en Barcelona, el 17 de octubre de 1987, está incardinado en la Diócesis de Sant Feliu de Llobregat, desde el momento de su creación, el 15 de junio de 2004,

Habiendo constatado que, el Rvdo. Sr. D. Francisco de Javier Sotil Baylos, ha ejercido el ministerio sacerdotal en la Archidiócesis de Barcelona y la Archidiócesis de Brasilia, según consta en los Archivos de la Secretaría General del Arzobispado de Barcelona, y con el permiso del Ordinario de ejercer su ministerio como presbítero itinerante, de conformidad con los artículos 31 y 32 del Estatuto del Camino Neocatecumenal; que ha ejercido el ministerio sacerdotal en la Diócesis de Roma, como director espiritual del Colegio Redemptoris Mater de Roma, desde el 2007, con el correspondiente permiso y convenio y con la renovación del mismo para tres años

más, según consta en el Archivo de nuestra Secretaría General,

Habiendo atestiguado igualmente, que el sacerdote gozaba de la facultad de oír habitualmente confesiones, según los cánones 971 y 969,1 del CIC y la facultad de predicar, según el canon 764 del mismo CIC y de otras facultades ministeriales, según consta en el certificado emitido por nuestra Secretaría General (Registro 27.03.2007/001921), con fecha de 26 de marzo de 2007,

Habiéndome informado, de palabra, el mismo sacerdote que actualmente continúa ejerciendo el ministerio como presbítero itinerante y que colabora al servicio del Equipo Responsable Internacional del Camino Neocatecumenal,

Por el presente, accedemos a la petición del Rvdo. Sr. D. Francisco de Javier Sotil Baylos, realizada de palabra, el pasado 13 de diciembre de 2018, de renovar su incardinación jurídica en la Diócesis de Sant Feliu de Llobregat y de continuar ejerciendo su ministerio como presbítero itinerante del Camino Neocatecumenal, por un periodo de tres años, de conformidad con los artículos 31 y 32 del Estatuto del Camino Neocatecumenal y con las facultades referidas ut supra.

Lo decreta y firma el Excmo. y Rvdm. Sr. Obispo de Sant Feliu de Llobregat.

*+ Agustín Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat
Por orden del Sr. Obispo,
Joan Pere Pulido Gutiérrez, Pbro.
Secretario General y Canciller*

NOMENAMENTS

Nomenaments parroquials

Mons. Agustí Cortés Soriano, bisbe de Sant Feliu de Llobregat, amb data d'avui, 18 de desembre de 2018, ha signat els següents nomenaments:

VICARIA DEL LLOBREGAT

- Mn. Frederic Esteve Cañameras. Rector de la Parròquia de Sant Joan, de Viladecans.
- Mn. Manuel Gómez Garrido per al càrrec de Adscrit amb facultats de Vicari a la Parròquia de Santa Maria de Salas, de Viladecans.
- Mn. Josep M. Gómez de Perugia, DP per al càrrec de Diaca adscrit a les Parròquies de Sant Joan i Santa Maria Magdalena, de Viladecans.
- Mn. Sebastià Payà Sánchez, DP per al càrrec de Diaca adscrit a la Parròquia de Sant Climent, de Sant Climent de Llobregat.

Continuen amb el nomenament:

- Mn. Joan Puig Mas, com a rector de les Parròquies de la Mare de Déu de Montserrat, de Viladecans i Sant de Climent, de Sant Climent de Llobregat.

- Mn. Frederic Esteve Cañameras, com a rector de la Parròquia de Santa Maria Magdalena, de Viladecans.
- Mn. Celestino Bravo Nieto, com a rector de la Parròquia de Santa Maria de Salas, de Viladecans.
- Mn. Manuel Gómez Garrido, com a rector de la Parròquia de Sant Nicasi, de Gavà.
- Mn. Jaume Boguñà Casals, com a adscrit a la Parròquia de Sant Climent, de Sant Climent de Llobregat.
- Mn. Sebastià Payà Sánchez, DP, com a diaca adscrit a la Parròquia de la Mare de Déu de Montserrat, de Viladecans.
- Mn. Joan Josep Castaño Santos, DP, com a diaca adscrit a la Parròquia de Sant Joan, de Viladecans.

Vida Diocesana

PLA PASTORAL

Trobada diocesana per donar gràcies a Déu

La història de l'església diocesana de Sant Feliu de Llobregat que anem escrivint des del 2004 ha recollit ja diversos capítols. Una pàgina més del relat la vam escriure diumenge 25 de novembre, solemnitat de Jesucrist, Rei de tot el món. Aquell dia posàvem un punt final al Pla Pastoral “Jo soc el cep i vosaltres les sarments” que ens havia conduït des del 2015 fins al 2018, i ho fèiem amb una trobada d'acció de gràcies, és a dir, una Eucaristia.

Al mateix temps, ha estat un punt i seguit, perquè no s'han esgotat les pistes a recórrer que hem identificat en aquest temps. En paraules del bisbe Agustí: «Hem d'aprofitar aquest any per aprofundir, segons una metodologia de formació, en escolta de la paraula, diàleg i pregària, un tema fonamental que ha restat poc tractat: la sinodalidad a la nostra església: “Fer camí en comunió”.»

La celebració del dia 25 a la Catedral de Sant Llorenç va resultar reeixida: van acudir a la convocatòria nombroses persones, provinents de tota la diòcesi. Es percebia un ambient de joia serena, una certa satisfacció i molt d'agraïment a Déu pel camí recorregut i els fruits recollits.

El bisbe Agustí, recordant la solemnitat de Crist Rei de tot el món, en la seva homília va convidar la comunitat cristiana a mantenir la mirada en una triple direcció: a l'horitzó, al costat i al món present. En aquest exercici, deia el bisbe Agustí, “descobrirem la meravella d'una Església única i plural. Reunits de tots els indrets de la Diòcesi portem la nostra diversitat i el nostre pluralisme; ahora, tot mirant en una mateixa direcció el Crist únic i gloriós, esbrinem en els germans—companys de camí altres i diversos rostres del mateix Jesucrist”.

De manera simbòlica, en el moment de les ofrenes, uns infants van portar un cep que volia expressar precisament els fruits que han sorgit mirant de posar en pràctica els objectius del Pla Pastoral.

La col·lecta de la missa es va destinar a Càritas Diocesana, per a l'arranjament del pis compartit per a persones sense llar que hi ha a Gelida.

I en marxar de la celebració es va distribuir als presents una primera fitxa per a treballar sobre la sinodalitat o fer camí en comunió, a partir de la reflexió del bisbe Agustí i d'alguns textos bíblics.

Monició inicial en l'Eucaristia d'acció de gràcies pel Pla Pastoral

Sant Feliu de Llobregat. 25-11-2018

Benvinguts sigueu tots a aquesta celebració diocesana en la solemnitat de Jesucrist, Rei de tot el món.

Quan celebrem el final d'aquest cicle litúrgic, a l'espera d'un nou adveniment del Senyor, volem donar gràcies junts pel treball que ha suscitat l'Esperit de Déu a la nostra Església aquests darrers cursos,

que hem volgut recórrer de la mà del pla pastoral, i que és fruit del discerniment eclesial que se'ns va proposar amb motiu del desè aniversari.

Els eixos de la renovació de vida, la crida a l'evangelització i la renovació de les estructures pastorals en les quals vam agrupar el fruit d'aquest treball de discerniment, ens han ajudat a caminar buscant de ser dòcils a l'Esperit en la vida de les nostres parròquies, grups, moviments i a la diòcesi en el seu conjunt amb les seves delegacions i serveis.

Avui venim a donar-ne gràcies a Déu, Senyor de la història, que ens ha cridat a fer aquest camí junts, comptant amb les nostres virtuts i limitacions personals i col·lectives. I venim a demanar-li que il·lumini el curs present, cridats a aprofundir el que hem viscut en allò que demana de continuïtat i de novetat.

Som convidats a retornar novament sobre la Paraula de Déu, la vida sacramental, litúrgica i de pregària, l'acompanyament de la vida de cada cristià, el treball amb les famílies dels qui fan els primers passos en la fe, la comprensió de la pròpia vida com a resposta a una crida de Déu, la comunió que neix d'una millor comunicació, i la corresponsabilitat de tot el poble cristià en la vida i missió de la nostra Església.

I som cridats a retornar-hi, avançant junts. Per això, com a fruit madur del treball d'aquests tres cursos, avui escoltarem una nova crida del Senyor: Hem de fer passos cap a una Església que camini més sinodalment, més en comunió, i que sigui així testimoni de fe, d'esperança i d'amor viscut allà on és present.

A Jesucrist ressuscitat, Senyor de la història i rei de l'univers li demanem que ens acompanyi en aquest camí i que el

seu Esperit vivificador il·lumini els passos d'aquesta Església diocesana que se sent cridada pel Pare del Cel a caminar en comunió.

Presentació de la col·lecta en l'Eucaristia d'acció de gràcies pel Pla Pastoral

Sant Feliu de Llobregat. 25-11-2018

En l'ofertori de la celebració d'avui, en acció de gràcies, els representants dels professors de religió al Consell Pastoral Diocesà, ofrenen a través d'uns infants, un cep amb un gotim de raïm, expressió del fruit que el pla pastoral dels darrers tres cursos ha donat arreu de la nostra diòcesi. L'entrega, l'ajuda, el perdó, l'amor i la caritat són les sarments d'aquest cep, sarments que expressen el que sosté el treball pastoral que junts continuarem fent i que seguirà donant nou fruit en endavant.

El Pa i el Vi, elaborats amb el que la terra i la vinya ens regalen, són expressió perenne de la comunió, amor i lliurament de Crist per tots nosaltres.

També avui, des de Càritas diocesana, amb la col·lecta, us volem apropar a la realitat de les persones sense llar, jornada que avui es celebra arreu de l'estat.

Perdre la feina o l'habitatge comporta la vulneració dels drets i de la dignitat de la persona. Actualment continuem patint moltes de les conseqüències de la darrera crisi i n'estem encarant una de nova pel que fa a l'habitatge, conseqüència de l'increment dels preus de lloguer dels habitatges.

Les persones i col·lectius més vulnerables, es troben ara en una situació encara pitjor que a l'inici de la crisi anterior, ja que després de tant de temps de viure precàri-

ament, han esgotat recursos i han vist reduït el coixí de l'entorn familiar i social que els podia ajudar.

De fa temps, la resposta de Càritas és la denúncia i al mateix temps, l'atenció d'aquesta realitat, posant els recursos disponibles per acollir les persones que es troben, per exemple, en situació de sense llar. Al 2017 van ser-ne 517.

Un dels mitjans que tenim són els pisos compartits per a persones soles, com el que acabem de preparar a Gelida per acollir-ne fins a cinc.

En el marc de la celebració d'avui en què es proposa una acció pastoral i comunitària pel curs 2018/2019, us demanem que a través de la col·lecta, ajudeu Càritas a afrontar les despeses que ha suposat condicionar el pis compartit de Gelida. Gràcies doncs, per la vostra aportació.

CRÒNICA DIOCESANA

NOVEMBRE

1-30 de novembre. Al llarg del mes de novembre la Delegació Diocesana de Pastoral Vocacional organitza la Cadena de pregària per les vocacions, coordinada amb la resta de les diòcesis catalanes.

2 de novembre. Reunió del Consell Episcopal, a la Casa de l'Església.

3 de novembre. Delegació diocesana per al Diaconat. Trobada de formació litúrgica a la Catedral.

Recés dels seminaristes de Sant Feliu de Llobregat i Barcelona, a la Casa d'Espiritualitat de la Sagrada Família de Vallvidrera. Predicat per Mn. Josep M. Domingo, Vicari general.

6 de novembre. El bisbe auxiliar de l'Arquebisbat de Barcelona, Mons. Antoni Vadedell, va conferir el Ministeri de l'acolitat a un grup de seminaristes de Barcelona i de Sant Feliu de Llobregat, Samuel Gutiérrez i Joan Francesc Cortès, a la capella del Seminari Conciliar de Barcelona.

7 de novembre. El bisbe Agustí presideix la reunió d'arxiprestos de la Vicaria del Penedès, Anoia, Garraf, a Piera.

Reunió de l'equip de la Delegació diocesana de Joventut, a la Casa de l'Església.

8 de novembre. El bisbe Agustí presideix la reunió d'arxiprestos de la Vicaria del Llobregat, a Sant Boi de Llobregat.

9 de novembre. Reunió del Consell Episcopal, a la Casa de l'Església.
Jornada de Pregària per les vocacions a la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat. Eucaristia i concert vocacional, a la Parròquia de Sant Pere d'Abrera.

10 de novembre. El bisbe Agustí celebra en l'Eucaristia de beatificació dels màrtirs, a la basílica de la Sagrada Família de Barcelona, presidida pel prefecte de la Pontifícia Comissió per a la Causa dels Sants, Mons. Angelo Becciu.
IX Jornada de formació per a animadors de litúrgia amb la ponència "La Litúrgia de les Hores, Pregària de l'Església", a càrrec de Mn. Xavier Parés. Organitzada per la Delegació diocesana de Litúrgia i Pastoral sacramental.

11 de novembre. Diada de Germanor de l'Església diocesana.
El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la parròquia de Santa Maria d'Olesa de Montserrat, on confereix el sagrament de la Confirmació.

12-15 de novembre. XIII Jornades de formació i animació pastoral de la Vicaria del Llobregat, a la Casa de l'Església i amb el lema: *Caminem junts com a Església*. El bisbe Agustí saluda els participants i assisteix a la Jornada de formació i animació pastoral.

13 de novembre. Trobada de formació de preveres i diaques de la Vicaria del Penedès, Anoia i Garraf, a la Residència Mare Ràfols de les Germanes de Santa Anna a Vilafranca del Penedès.
Reunió dels membres de l'Equip de Vida Creixent a la Casa de l'Església.

14 de novembre. Reunió de la Comissió permanent del grup GOAC a la Casa de l'Església i entrevista amb el bisbe Agustí.

15 de novembre. Reunió del Consell del Presbiteri, a la Casa de l'Església.

16 de novembre. Reunió del Consell Episcopal, a la Casa de l'Església.

17 de novembre. Trobada diocesana de voluntaris de la Pastoral de la Salut, a la Casa de l'Església, organitzada per la Delegació diocesana de Pastoral per a la Salut.
El bisbe Agustí presideix la reunió de delegats de Família i Vida de les diòcesis catalanes, com a bisbe encarregat, a la Casa de l'Església.
Pregària vocacional amb motiu de l'ordenació diaconal del seminarista Jordi Mondragon Bricullé, a la Parròquia de Sant Vicenç Màrtir, de Sant Vicenç dels Horts.

18 de novembre. Jornada Mundial dels Pobres.
El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la parròquia de Sant Joan de Viladecans, on confereix l'orde del diaconat al seminarista Jordi Mondragon Bricullé.

19 de novembre. Jornada de Pregària per les vocacions a la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat.

19-23 de novembre. El bisbe Agustí participa en l'Assemblea Plenària de la Conferència Episcopal Espanyola, a Madrid.

20 de novembre. Trobada de formació de preveres i diaques de la Vicaria del Llobregat, a la Casa de l'Església.

22 de novembre. Reunió del Comitè de Crisi, a la Casa de l'Església.

24 de novembre. Recés d'Advent de la Delegació per a la Vida Consagrada, a la Casa de l'Església, predicat pel P. Joan M. Mayol, rector de la Basílica de Santa Maria de Montserrat. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia i comparteix el dinar amb els assistents al recés.

El bisbe Agustí saluda els assistents a la Trobada de formació per a mestres i professors cristians, a la Casa de l'Església. El tema de formació és: l'Arxiu històric diocesà; a càrrec de la Sra. Leonor Parreu, arxivera.

Delegació diocesana per al Diaconat. Trobada de formació litúrgica a la Catedral. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la parròquia de Santa Maria, de La Palma de Cervelló, on confereix el sagrament de la Confirmació.

25 de novembre. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia de la Solemnitat de Crist Rei de l'univers, a la Catedral i en acció de gràcies pel treball diocesà del Pla Pastoral i inici d'una nova etapa de reflexió, durant el curs 2018-2019, amb el lema: Continuitat i Novetat.

26 de novembre al 2 de desembre. III Setmana de la Bíblia a les diòcesis catalanes.

27 de novembre. Celebració de la jornada de les persones sense llar, a La Llar l'Oliveira Gelida. El bisbe Agustí hi beneeix un pis d'acollida, es fa lectura d'un manifest i la projecció de diversos testimonis de persones sense llar.

El bisbe Agustí presideix la reunió del Consell per als Assumptes Econòmics, a la Casa de l'Església.

Reunió dels rectors que tenen esplais a les seves parròquies, organitzada per la Delegació diocesana de joventut.

28 de novembre. El bisbe Agustí s'entrevista amb els nous cap i sotscap dels Mossos d'Esquadra de la Regió Metropolitana Sud.

El bisbe Agustí presideix la reunió del Col·legi de Consultors, a la Casa de l'Església. El bisbe Agustí comparteix el dinar a la Residència sacerdotal de Sant Josep Oriol, a Barcelona, amb motiu del 50è aniversari de la seva inauguració.

29 de novembre. Primera reunió del grup estable de preveres amb el bisbe Agustí amb l'objectiu de la reflexió sobre la pastoral vocacional sacerdotal. Vetlla de pregària vocacional. Actes organitzats per la Delegació diocesana de Pastoral vocacional, a la Casa de l'Església.

30 de novembre. Reunió del Consell Episcopal, a la Casa de l'Església.

Trobada d'autoformació per a mestres i professors de Religió a la Casa de l'Església. Organitzat per la Delegació diocesana d'Ensenyament.

El bisbe Agustí presideix l'assemblea anual de diaques organitzada per la Delegació per al diaconat, a la Casa de l'Església.

DESEMBRE

1 de desembre. El bisbe Agustí presideix la missa d'acció de gràcies, a la Catedral, pels màrtirs beatificats en la celebració del dia 10 de novembre, a la basílica de la Sagrada Família de Barcelona. En la mateixa celebració beneeix la nova capella dels màrtirs de la Diòcesi on han estat inhumades les restes dels màrtirs de Sant Pere ad Vincula. El bisbe Agustí es reuneix amb els pares dels seminaristes del Seminari Menor en Família, a la parròquia de Sant Vicenç Màrtir, de Sant Vicenç dels Horts.

2 de desembre. Recés d'Advent per a joves a la Casa d'Espiritualitat de Lavern, organitzat per la Delegació diocesana de Joventut.

El bisbe Agustí presideix el Ritu d'ingrés al Catecumenat, a la Casa de l'Església.

El Senyor Bisbe presideix l'Eucaristia a la Catedral, en el primer diumenge d'Advent; hi té lloc l'entronització de la Paraula de Déu, en el diumenge de la Paraula.

3 de desembre. Reunió d'equips de pastoral juvenil de les escoles cristianes de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, a la Casa de l'Església. En la reunió es presenta el nou projecte de la Delegació de Pastoral Vocacional sobre la cultura vocacional per a alumnes d'ESO i Batxillerat.

7 de desembre. Reunió del Consell Episcopal, a la Casa de l'Església.

El bisbe Agustí assisteix a la Vetlla de pregària de la Immaculada, a la Basílica de la Mare de Déu de la Mercè, organitzada per les Delegacions diocesanes de Joventut de la Província Eclesiàstica de Barcelona.

8 de desembre. El bisbe Agustí presideix

la missa d'acció de gràcies per la beatificació de les GG. Agustines Missioneres Esther i Caridad i companys màrtirs d'Alger, a la parròquia de Sant Pere de Gavà. Tot seguit participa en el dinar organitzat per les germanes.

9 de desembre. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia del segon diumenge d'Advent, a la Catedral.

11 de desembre. Recés d'Advent per a preveres i diaques de les dues Vicaries, a la Residència Mare Ràfols de les germanes de la Caritat de Santa Anna a Vilafranca del Penedès. Predicat pel P. Fernando Ruiz, mercedari.

12 de desembre. El bisbe Agustí presideix la Missa exequial per Mn. Albert Ruiz, rector, a la parròquia de Sant Pau d'Ordal, traspasat el dia 10 de desembre.

Trobada de la Delegació diocesana de Joventut, a la Casa de l'Església

13 de desembre. El bisbe Agustí presideix la reunió d'arxiprestos de la Vicaria del Llobregat, a la parròquia de Sant Vicenç màrtir, de Sant Vicenç dels Horts.

Reunió de l'equip de la Delegació d'Evangelitització i Pastoral Social, a la Casa de l'Església.

Reunió de la comissió permanent de la Delegació diocesana per al diaconat.

14 de desembre. Reunió de la Comissió de Noves Tecnologies, a la Casa de l'Església. Reunió del Consell Episcopal, a la Casa de l'Església.

El bisbe Agustí beneeix el pessebre de la Casa de l'Església amb els treballadors de la Cúria i de Càritas diocesana.

15 de desembre. Reunió de la Delegació d'Apostolat Seglar, a la Casa de l'Església.

16 de desembre. El bisbe Agustí participa en el Dinar de Nadal de l'Hospitalitat de Lourdes de la Província Eclesiàstica de Barcelona, a l'Hotel Barceló de Barcelona. Dinar de Nadal amb les famílies dels infants del Grup Samuel i seminaristes del Seminari Menor en Família, al Seminari Conciliar de Barcelona.

El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia, a la Catedral, en el tercer diumenge d'Advent.

18 de novembre El bisbe Agustí presideix la reunió de la Fundació *Laurentius*, a la Casa de l'Església.

20 de desembre. El bisbe Agustí saluda els treballadors i voluntaris de Càritas diocesana en la felicitació del Nadal, amb el comiat del Sr. Joan Torrents, director cessant, a la Casa de l'Església.

El bisbe Agustí presideix la celebració del Nadal, a la Casa de l'Església, amb els responsables del Moviment de Vida Creixent. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia i res de vespres a la Capella del Seminari Conciliar de Barcelona, en la celebració del Nadal. A continuació participa en el sopar i acte de Nadal, en el llevat de taula. Són presents en els actes el Cardenal i bisbes auxiliars de l'Arquebisbat de Barcelona.

21 de desembre. Reunió del Consell Episcopal, a la Casa de l'Església.

Felicitació de Nadal de la Cúria diocesana de Sant Feliu de Llobregat, presentada per Mn. Josep M. Gómez de Perugia, Delegat per al Diaconat permanent. En l'acte es té un record especial pel Sr. Joan Torrents, Director cessant de Càritas diocesana.

El bisbe Agustí assisteix a la inauguració de pessebres de la ciutat de Sant Feliu de Llobregat, al Palau Falguera.

23 de desembre. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia del quart diumenge d'Advent, a la Catedral.

24 de desembre. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia de Nadal al Centre penitenciari Brians 1, acompanyat pel responsable de la pastoral penitenciària, P. Jesús Bel i els preveres, diaca i voluntaris que cada setmana es fan presents en el Centre Penitenciari. Abans el bisbe Agustí saluda els responsables del Centre i entrega la seva felicitació de Nadal. Es fan presents a la celebració els seminaristes de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, participant amb els cants i un testimoni vocacional. Tot seguit el bisbe Agustí, el delegat per a la formació dels seminaristes i els seminaristes comparteixen el dinar a Sant Feliu de Llobregat; en el dinar es fa present la postuladora de la Causa de la beatificació dels màrtirs, beatificats el dia 10 de novembre a la Basílica de la Sagrada Família de Barcelona. La trobada acaba amb una pregària a la Catedral, davant la nova capella dedicada als beats màrtirs de la Diòcesi.

El bisbe Agustí presideix la Missa de la Nit de Nadal, a la Catedral.

25 de desembre. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia de Nadal a la parròquia de Sant Pere de Lavern.

El bisbe Agustí comparteix el dinar de Nadal amb la comunitat de Carmelites de Sant Josep, a la residència de gent gran Mare de Déu del Carme, de Sant Feliu de Llobregat.

27 de desembre. Reunió de la redacció del Butlletí diocesà, a la Casa de l'Església.

30 de novembre. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Parròquia de Sant Josep Obrer, de Sant Boi de Llobregat, en la celebració dels 50 anys de la seva creació.

NECROLÒGIQUES

Mn. Albert Ruiz Elias

Mn. Albert Ruiz Elias, prevere de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat i rector de les parròquies de Sant Pau d'Ordal, Sant Pere de Lavern (Subirats) i Sant Pere d'Avinyó, de Cantallops (Avinyonet del Penedès) va arribar a la Casa del Pare el 10 de desembre de 2018, a l'edat de 74 anys, confortat amb els sagraments de l'Església. Les exèquies, presidides pel bisbe Agustí Cortés, van tenir lloc el 12 de desembre, a les 16.30 h, a la parròquia de Sant Pau d'Ordal. Mn. Albert havia nascut a la localitat del Masnou (Barcelona), el dia 31 d'agost de l'any 1944. Amb 16 anys va ingressar al Seminari Conciliar de Barcelona i als 24 anys, el 14 de juny de 1969, va rebre l'ordenació presbiteral a l'església parroquial de la Mare de Déu de Montserrat, de Barcelona. Va ser nomenat vicari de les parròquies de la Mare de Déu de Montserrat i Santa Isabel d'Aragó, a Barcelona, fins al mes de setembre de l'any 1978, en què va ser nomenat rector de la parròquia de Sant Vicenç, de Castellbisbal. El 19 de setembre de 1985 va ser nomenat rector de la parròquia de Sant Miquel, de Molins de Rei fins a l'any 1990, passant després a exercir el seu servei com a rector en la parròquia de Sant Joan Baptista, de Sant Joan Despí,

fins al 2007. Amb la creació de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, el 15 de juny de 2004, hi va quedar incardinat. L'any 2007 va ser nomenat rector de les parròquies de Sant Pau d'Ordal i Sant Pere, de Lavern (Subirats), incloent Can Cartró i Ca l'Avi i, posteriorment el 2013, rector de la parròquia de Sant Pere d'Avinyó de Cantallops (Avinyonet del Penedès), on ha exercit el seu ministeri fins ara. Durant la seva estada a Castellbisbal s'animà a descobrir els aspectes encara amagats de la història parroquial. Empès per aquesta inquietud l'any 1998 es publica el llibre *Notes històriques de la parròquia de Castellbisbal*, guardonat amb el premi Mn. Josep Sanabre per a estudis d'història eclesiàstica de Catalunya. Aquest és només un exemple de la seva activitat editorial. Des de l'any 2006 fins al 2016 fou l'encarregat de l'Arxiu Històric Diocesà de Sant Feliu de Llobregat. Fruit de la seva tasca com a arxiver ha estat el trasllat dels fons documentals històrics d'algunes parròquies a l'Arxiu Històric Diocesà. Units en la pregària, encomanem-lo a la misericòrdia de Déu.

INFORMACIONS

Felicitaçió de Nadal de la Cúria diocesana al bisbe Agustí

Sant Feliu de Llobregat, 21-12-2019

Benvolgut bisbe Agustí, companys preveres i diaques, i totes les companyes i companys de la Cúria que acompanyeu la bona marxa d'aquesta casa.

Potser el convencionalisme em portaria a construir un missatge de Nadal, sense entrebancs, mesurat i orientat vers l'arribada del Messies, que esdevé camí, veritat i vida, per tal que guarint-nos de les nostres xacres, compartim l'alliberament i la vida eterna promesa.

La realitat del Messies, el Crist, l'Ungit, ha estat encarnar-se i donar-nos el seu missatge compartint la seva condició humana, com una persona més, sense cap prerrogativa, influència ni avantatge. Així ho va fer a la llunyana Palestina, fa XXI segles. Aquesta condició "tan seva" de venir al món i encarnar-s'hi, mostra la seva fonda expressió de fusió amb la humanitat. Una expressió de comunió.

Els que ens sentim captivats pel seu missatge i la seva proximitat íntima, també sentim la necessitat d'encarnar-nos en la nostra societat, on són més que evidents els batecs de tantíssimes persones que

no poden viure amb la mínima dignitat i necessiten trobar respostes a les seves mancances.

Volem rebre i compartir el Nadal amb alegria, –la fe ens mou a fer-ho–, també els llums, la festa, el consumisme i la tradició ens hi empenyen fort i la realitat que portem dins nostre hi grinyola quan, a més, tants aspectes de la vida general de cada dia afecten a la dignitat de les persones: la situació política, la justícia, les *fake news*, la situació social, la inestabilitat de l'estat del benestar, la dona, l'economia...

També a l'Església Catòlica estem vivint tota una crisi reflectida en la manca de vocacions i en el descens de la presència de fidels en l'oferta de culte, en bona part de les parròquies, capelles i centres de culte, en diversos llocs de la nostra diòcesi i de les altres diòcesis veïnes i de tants indrets de la vella Europa. Llevat de situacions excepcionals, les comunitats, en general, cada vegada són més petites i la mitjana de l'edat cada any que passa, creix discretament. I a tot això, a més, estem en el centre d'una diana on no manquen tota mena d'atacs, davant les del tot reprovables situacions de pederàstia o la campanya contra les immatriculacions.

El repte és evident, quan més enllà pensem en una Església democràtica o en una Església jerarquitzada, no podem oblidar que, per damunt de tot, hem de ser Església de comunió. Església sinodal. I més que mai, comptant amb la fermesa i la decisió que ens aporta i contagia el bon papa Francesc.

Tenim el perill d'assimilar la normalitat de les anomalies, més encara si no ens afecten de manera directa, fent com si no existíssim. Però, aleshores, deixàriem d'encarnar-nos al món. Perquè això

no passi, necessitem obrir el nostre interior emmirallant-hi cadascuna de les greus situacions que vivim en l'Evangelí. Pensem-hi. Aviat veurem que hem de posar-nos en marxa de manera solidària, aportant amor, pau, justícia i llibertat, allà on manqui, –cadascú com sigui capaç de fer-ho–, perquè “els pobres” són el centre del missatge cristià. Amb aquesta fórmula, aquest panorama que en primera instància ens mostra una gran dissonància entre la vida i l'Evangelí i que sembla estroncar la celebració del NADAL, troba el seu punt d'equilibri si ens comprometem en un projecte que protegeixi les persones que més pateixen, tant des del punt de vista personal com comunitari. Això és el NADAL! Sentir-nos portadors i executors de l'AMOR que el Messies, el Crist, l'Ungit, ens encomana, per tal de lluitar i fer un món més just i més humà, confiant plenament en Ell.

Demà passat, el 23 de desembre, és la data en la qual el nostre bisbe Agustí, celebra el 47 aniversari de la seva ordenació presbiteral. Un fet que, ben segur, intensifica en ell el Nadal. El felicitem per aquest motiu, tot agraint al Senyor els fruits pastorals que ha anat donant en el seu ministeri, diaconal, presbiteral i episcopal. Que el Senyor el mantingui ferm en la salut de l'ànima i del cos.

Amigues i amics, el Nadal és tota una afirmació de fe, doncs, celebrem-lo. Déu és amb nosaltres.

Bon Nadal bisbe Agustí, bon Nadal companyes i companys de la cúria, amb els millors desitjos també per a les vostres famílies i comunitats.

*Josep Maria Gómez del Perugia
Delegat diocesà per al Diaconat permanent.*

Organismes Diocesans

VICARIA DEL LLOBREGAT

condicions climatològiques adverses van obligar a suspendre la darrera sessió del dijous 15, prevista a càrrec de Mn. Salvador Pié-Ninot sobre la sinodalitat.

XIII Jornades de Formació i Animació Pastoral a Sant Feliu

Amb un programa similar al que es va realitzar per a la Vicaria del Penedès-Anoia-Garraf el mes passat, del 12 al 15 de novembre han tingut lloc aquestes sessions formatives a la Casa de l'Església, seu diocesana, per a tota la Vicaria del Llobregat. La participació va ser d'un centenar de persones cada vespre, provinents dels cinc arxiprestats del territori. La professora Claustre Solé va acostar els participants a les Escriitures, com a ànima de la vida cristiana. Justícia i Pau, amb el seu 50è aniversari, va tenir el seu moment i el seu espai el segon dia, a través de la conferència del director de l'entitat a Barcelona, Eduard Ibáñez. Un exercici d'escolta als joves va donar-se, dimecres 14, durant la taula rodona entorn el recent Sínode dels Bisbes. Els testimoniatges d'un matrimoni, d'un jove en el món del treball i d'un seminarista a punt de l'ordenació diaconal van transmetre amb naturalitat i espontaneïtat la vivència de la fe en la societat actual, donant pistes per a actuar l'acompanyament segons les necessitats del jovent avui. Les paraules finals del bisbe Agustí van ser una clara i directa invitació a estimar els joves, com a primer i fonamental pas. Les

VICARIA JUDICIAL – TRIBUNAL ECLESIASTIC

Dimensió pastoral del Ministeri Públic (II): El defensor del vincle

El poble de Déu concebut com a “cos místic de Crist que pertany al Senyor” (CEC 751), és també una realitat visible i social, subjecta al temps i a l’espai, dotada des dels seus inicis d’una organització pròpia i d’un ordenament jurídic específic, conegut com a dret canònic. Aquest dret constitueix un ordenament jurídic ple, atès que compta amb tribunals propis, advocats, jurisprudència, doctrina, dos codis, un per occident i l’altre per l’orient, i a més, amb principis generals del dret. El més important: aplicar el dret tenint en compte per damunt de tot la salvació de les ànimes: “lleï suprema de l’Església” (cànon 1752).

Aquest dret ha creat una institució de singular importància: el defensor del vincle, s’entén defensor de la indissolubilitat del matrimoni. Segons el cànon 1435, el defensor del vincle pot ser clergue o laic, home o dona; ha de ser doctor o llicenciat en dret canònic; i persona de provada prudència i zel per la justícia. L’anomena el Bisbe diocesà. La seva funció és

oposar-se a la nul·litat, però no de forma sistemàtica, sinó racionalment, col·laborant per tal d’esbrinar quina ha estat

la veritat objectiva o el que realment ha succeït en el matrimoni.

Per salvaguardar el bé públic eclesial, són nuls tots els actes dictats en la seva absència, sempre i quan hagi estat requerit. El cànon 1434 ordena “oir” el defensor del vincle i la seva veu té el mateix valor que la defensa lletrada de les parts. Per això, la doctrina considera que el defensor del vincle és la part processal que actua en defensa del matrimoni.

Ara bé, el paper del defensor del vincle té una funció especialíssima que fa que la seva presència no es pugui reduir “a un insignificant requisit formal sinó que és una persona qualificada que realment indaga, proposa i clarifica tot el que raonablement pot aduir contra la nul·litat” (cf. Discurs de Joan Pau II a la Rota Romana de 1988, n. 2).

El dret canònic tenint present aquestes importants funcions, preveu certs privilegis, sense trencar la igualtat de les parts. Així, l’article 238 de la Instrucció *Dignitas Connubii*, indica que si el jutge estima que poden quedar elements rellevants per investigar, “un cop escoltat, si ho considera oportú, ordenarà al defensor del vincle, que completi el que falta”. Però, el privilegi (processal) més important apareix en l’article 243 § 1 de la citada Instrucció: “al defensor del vincle sempre se li ha de reconèixer el seu dret a ser escoltat en últim lloc”.

Finalment, concloure dient que la presència del defensor del vincle i el correcte exercici de les seves funcions en el procés de nul·litat constitueixen una garantia de defensa de la visió cristiana del matrimoni (Joan Pau II, Discurs a la Rota Romana de 1988, n. 3).

(Publicat al Full Dominical 30-12-2018)

DEPARTAMENT DE PATRIMONI

El registre dels béns de l'Església Catòlica

D'on venen els béns de les parròquies?

Les parròquies de l'Església Catòlica tenen la custòdia dels béns que han anat incorporant per a les necessitats al servei de les comunitats parroquials, els ciutadans i feligresos durant centenars d'anys. La majoria de les propietats actuals de moltes de les parròquies han estat donacions de feligresos i de gent de la comunitat per tal de poder garantir, per exemple, un temple més gran, uns locals en condicions per a l'acció pastoral, cultural i social, etc... un lloc on enterrar els difunts en condicions, etc...

Quan neixen les parròquies?

A partir del s. IX - X en endavant, neixen moltes de les parròquies als nuclis antics dels municipis i, per tant, acostumen a ser les institucions més antigues dels pobles i de les ciutats, que neixen molt abans que existissin els ajuntaments i la majoria d'institucions actuals i, és clar, les notaries, el Registre i el Cadastre. La història més antiga dels municipis és, en la seva gran majoria, la referència de l'acció parroquial feta als seus immobles.

Per què molts dels béns de les parròquies no consten en els registres de la propietat?

Donada l'antiguitat de les parròquies, moltes de les infraestructures parroquials existien molt abans que existissin els Registres de la Propietat i el Cadastre, organismes que per delegació pública regulen les propietats a data d'avui.

De fet, tot i que el Registre de la Propietat es posen en marxa al voltant del 1864, el sistema no preveia ni contemplava que les parròquies, ni les corporacions municipals ni el propi Estat registrés les seves propietats. No serà fins el 1998, a través de la reforma de la legislació hipotecària per R.D. de 4 de setembre, que l'Església i les seves parròquies podien començar a registrar les propietats que tenien al servei dels feligresos. I tot i així, la gran majoria de Parròquies no se'n fa problema i no registren les propietats que han tingut durant centenars d'anys, perquè tothom sap que han estat al servei del poble sota la custòdia de l'Església i no s'entén que ningú les pugui arribar a qüestionar, fins a finals del s. XX, motiu que impulsa el seu registre, encara no finalitzat.

Per què la majoria dels béns de les parròquies no tenen títol de propietat modern?

Si l'existència de la gran majoria de les parròquies és anterior a totes les institucions i anteriors a l'organització del sistema de regulació pública de la propietat (el Registre i el Cadastre) el més lògic és que l'Església no disposi de títols de propietat moderns, tal com els entenem avui dia.

Per què la Llei Hipotecària incorpora l'Església per poder registrar sense títol?

És justament per això que la Llei Hipotecària, juntament amb les administracions, va considerar adient incorporar-hi les parròquies, bisbats i congregacions per poder regularitzar totes les propietats que eren anteriors al propi sistema de Registre de la Propietat, perquè poguessin registrar amb un certificat i documentació complementària que permetés suplir aquesta manca de títol modern de propietat.

Juntament amb aquests certificats, les parròquies han acreditat les titularitats amb aquells inventaris que des del segle XV al XVIII han anat documentant la seva activitat, llevat d'aquells casos en què els Arxius Històrics Parroquials van ser cremats durant la Guerra Civil.

L'Església i les parròquies, com a entitats sense afany de lucre, tenen els mateixos beneficis que molts altres col·lectius.

Qui no paga els mateixos impostos que l'Església?

- Partits polítics i sindicats (fins fa poc no han hagut de declarar els ingressos per quotes, les subvencions, les donacions, el rendiment de les activitats econòmiques ni de les rendes del seu patrimoni).

- Serveis públics (Defensa, Seguretat, Educació i Serveis penitenciaris).

- Immobles destinats a activitats religioses de la federació d'Entitats Religioses Evangèliques, de la Federació de Comunitats Israelites, de la Comissió Islàmica, mesquites, sinagogues, temples budistes.

- Governos estrangers i consolsats amb convenis internacionals amb l'Estat Espanyol.

- Creu Roja.

- Línies de Ferrocarril i les seves estacions i dependències.

- Patrimonis particulars i públics declarats com a històrico-artístics.

- Fundacions privades i públiques i entitats sense afany de lucre.

- Edificis docents.

Tot i així diverses formacions polítiques només assenyalen els beneficis de l'Església catòlica i les parròquies com a beneficiàries d'aquestes exempcions.

Quina és la tipologia dels béns que tenen les parròquies i els bisbats?

Les parròquies per terme genèric disposen de:

- Els temples i locals pastorals: per acollir les famílies que volen rebre el baptisme per als seus fills, que volen preparar els seus fills per a la primera comunió, per acollir els qui es volen casar per l'Església, per als qui volen acomiadar els seus difunts des de l'Església i per als qui volen compartir l'Eucaristia o bé per a fer-hi pregària.

- Els locals i patis per a l'acció social i/o docent: L'acció social que per Llei pertoca als Ajuntaments, en molts casos es convenia amb la Càritas de la Parròquia, entre d'altres entitats. Els seus locals serveixen per acollir sense distinció de religió o procedència tant els habitants de tota la vida, com els qui hi arriben de nou, oferint-los una acollida i integració social i laboral, un banc d'aliments que fa possible que moltíssimes famílies puguin posar un plat a taula, un rober per tal que els més desfavorits puguin disposar de canvi de roba per a cada estació, etc..

- Espais per al lleure juvenil i acció cultural: sales i caus de reunió i trobada i patis d'esbarjo per a l'educació en el

lleure dels infants i joves, per a l'acció cultural dels centres parroquials i per al creixement personal en valors i per a la seva formació d'infants joves i adults i la dels seus monitors.

- La casa rectoral: destinada a l'allotjament dels capellans i rectors al servei de l'acompanyament i l'organització de la parròquia. Amb el sou que cobren avui el capellans, si no disposessin d'habitatge no es podrien pagar ni una habitació.
- Els espais lliures: places d'accés als recintes parroquials, espai de trobada, patis polivalents per al lleure dels feligresos, agrupaments escoltes, càritas parroquials, aparcament i el global de l'acció parroquial.
- Alguna edificació singular tipus masia o casa de colònies i sòl agrícola o rústic: que havia estat el mitjà de subsistència dels rectors o esbarjo parroquial dels infants i joves.

El sentit dels immobles parroquials i dels Bisbats és al servei i la dinamització de la comunitat parroquial i dels qui l'assisteixen i acompanyen.

*Departament de Patrimoni
Bisbat de Sant Feliu de Llobregat*

Informe sobre la legalització de les instal·lacions elèctriques de baixa tensió en les infraestructures eclesials de pública concurrència

Sant Feliu de Llobregat, 20-12-2018

Les instal·lacions elèctriques dels nostres temples, a partir del 2012, és d'obligat compliment que es legalitzin i que passin inspecció cada cinc anys.

És per això que ja hi ha parròquies que, després de la inspecció, a instàncies de la companyia elèctrica han rebut el requeriment de legalització i d'inspecció en un termini breu, amb la indicació que l'incompliment es podria traduir en sancions o bé en un tall de llum.

També és un fet que els nous comptadors digitals que ja tenen moltes parròquies, quan s'arriba al límit de potència contractada, hi ha tall de llum immediat fins que no es redueix la potència. En aquests casos, per solucionar el problema, cal demanar augment de potència a la companyia, però igualment la companyia no la concedeix si la xarxa elèctrica no està legalitzada. Per tant, a tots els efectes, és important la legalització elèctrica dels nostres temples.

La legalització requereix, d'una banda, la intervenció d'una enginyeria, per als tràmits i la detecció de les deficiències de la nostra xarxa elèctrica i, d'altra banda, la intervenció d'un industrial electricista que executi els incompliments a normativa que hagi detectat prèviament l'enginyeria.

Per atendre aquestes legalitzacions s'han fet les consultes a diferents enginyeries de confiança que ens traslladen la següent casuística de procediment de legalització i el seu corresponent pressupost d'enginyeria, segons cada cas:

Instal·lacions de baixa tensió que no disposen del certificat de legalització:

L'enginyeria, amb un cost d'entre 1050 i 1200 euros (Iva i IRPF no inclosos) s'ocuparia de:

1.- Sol·licitar la inspecció i rebre i acompanyar la primera inspecció de l'empresa validada per la Generalitat de Catalunya per a executar-la.

2.- Realització del projecte tècnic de legalització, amb mesures reals detallades per tal que l'industrial electricista pugui pressupostar el cost d'actualitzar la nostra xarxa del subministrament elèctric (cablejat, comptador, diferencials, etc...) per complir la normativa.

3.- Control de l'execució dels treballs de l'industrial electricista per sanejar les deficiències de la xarxa de subministrament elèctric.

4.- Rebre i acompanyar l'empresa validada per la Generalitat de Catalunya per a la inspecció i control de la segona visita.

Instal·lacions de baixa tensió que ja disposen del certificat de legalització:

L'enginyeria, amb un cost d'entre 450 euros i 600 euros (Iva i IRPF no inclosos) s'ocuparia de:

1.- Sol·licitar la inspecció i rebre i acompanyar la primera inspecció de l'empresa validada per la Generalitat de Catalunya per a executar-la.

2.- Realització de l'informe resum de les deficiències que hi puguí haver des de la seva legalització fins avui, si fos el cas, per tal que l'industrial electricista pugui pressupostar la intervenció de correcció.

3.- Control de l'execució de les millores de correcció que ha de realitzar l'industrial electricista.

4.- Rebre i acompanyar l'empresa d'inspecció validada per la Generalitat per al control de la segona visita.

La legalització de les xarxes elèctriques dels nostres temples s'ha de portar a terme d'obligat compliment. Una opció és que cada parròquia la porti a terme amb el seu enginyer i electricista de confiança o bé es porti a terme amb els enginyers i electricistes que el Departament de Patrimoni pugui donar-vos de referència.

Per a qualsevol dubte, restem a la vostra disposició.

*Mn. Xavier Armengol
Delegat de Patrimoni*

CONSELL DEL PRESBITERI

Reunió 15-11-2018

El passat dia 15 de novembre de 2018, va tenir lloc un nou Consell del Presbiteri, convocat pel bisbe Agustí. Després de la pregària de l’Hora Menor a la Capella de la Casa de l’Església, vam adreçar-nos a la Sala dels Consells per a continuar la reunió.

Primer de tot el bisbe Agustí ens va adreçar una salutació, on va fer esment de la pròxima celebració del 25 de novembre a la Catedral, amb motiu de la conclusió i continuïtat del Pla Pastoral.

Mn. Carles Muñiz, com a secretari del Consell, també saluda els assistents i fa un recorregut pels esdeveniments que s’han succeït des del darrer Consell del Presbiteri. Tot seguit s’aprova l’acta de la darrera reunió del dia 8 de novembre del 2018, fent les correccions que s’indiquen en el moment.

En aquest darrer Consell estàvem de ple en el Sínode de bisbes que té com a ocupació els joves, la fe i el discerniment vocacional. A l’espera del que susciti l’Esperit en el Sínode, es va proposar una estona de diàleg al voltant d’aquesta realitat, i van proposar-se algunes qüestions, com per exemple: per què no creuen els joves? nosaltres com a preveres tenim o no algu-

na responsabilitat en aquesta situació? quin canvi s’ha de donar en nosaltres, preveres i a la nostra diòcesi, en la pastoral juvenil i vocacional?

I també es va voler fer menció que el passat 9 d’octubre ens van presentar als preveres i diaques de la diòcesi el Pla Pastoral. Què us va semblar la presentació del Pla Pastoral? l’enfocament que es fa? quins passos caldria fer i com desenvolupar-ho?

Després de les informacions, el bisbe Agustí agraeix la participació i dona per finalitzat el Consell.

Delegacions Diocesanes

SERVEI DIOCESÀ PER AL CATECUMENAT

Ritus d'Ingrés al catecumenat

El diumenge 2 de desembre a les 18 h, a la capella de la Casa de l'Església, el bisbe Agustí va admetre al catecumenat tres candidats adults de les parròquies de Sant Climent, de Sant Climent de Llobregat, i de Sant Joan Baptista, de Sant Joan Despí i també una candidata del Santuari de Montserrat. Aquella tarda va començar amb una catequesi formativa sobre la fe i a continuació, el bisbe Agustí, després de la signació al front i la litúrgia de la Paraula, els va donar els evangelis perquè els acompanyin en el seu procés catecumenal.

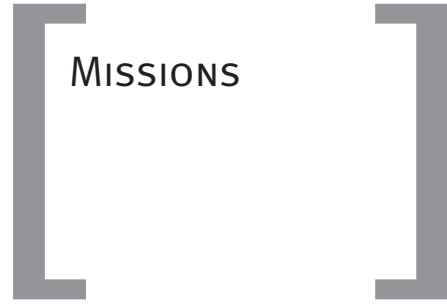
ENSENYAMENT

Mestres i professors, a l'Arxiu Històric Diocesà

La Delegació d'Ensenyament organitza tres trobades a l'any amb els docents cristians, com a espai de formació i de comunió. El passat 24 novembre, al matí, hi van assistir més de quaranta mestres i professors a la Casa de l'Església, i en aquesta ocasió van conèixer de prop l'Arxiu Històric Diocesà, situat a la planta -2 del mateix edifici. La Sra. Leonor Parreu, arxivera de la Cúria, va fer una conferència en la qual il·lustrava la importància que té llegir el passat, per entendre el present i mirar amb esperança el futur. L'Arxiu Històric aplega documents a partir dels s. XIV-XV de diverses parròquies de la diòcesi, no només sacramentals, com ara baptismes, confirmacions, casaments, exèquies, sinó notariais i de la vida corrent de les viles a mode de diari. Després de la visita a l'Arxiu, on van poder visualitzar diversos exemples d'aquests antics documents, es va concloure la sessió amb un animat pica-pica. El bisbe Agustí va voler acompanyar els assistents al principi de la matinal, en un moment de pregària a la capella de la Casa, en el qual va aprofitar per animar els docents en la tasca formativa que realitzen, referint-se a l'educació en llibertat dels alumnes com a dret fonamental i com a eix vertebrador de la societat.

Sessions d'autoformació per al professorat de religió

Sota l'empareda d'aquesta delegació, ha sorgit en aquest curs la iniciativa d'un grup de professors i mestres de religió que treballen a la nostra diòcesi per reunir-se en unes sessions d'autoformació, a fi de posar en comú coneixences i aprofundir temàtiques d'interès. La convocatòria és per als últims divendres de mes de les 18 a les 20 h. El 26 d'octubre ja es van reunir una vintena de docents, treballant en dos grups, per etapes: infantil i primària, per una part, i ESO i batxillerat per l'altra. La propera reunió serà el 30 de novembre. Per una altra banda, dissabte 24 de novembre tindrà lloc una trobada de formació per als docents, on coneixeran l'Arxiu Històric Diocesà i les possibilitats que ofereix en l'àmbit de l'ensenyament, en els diversos nivells educatius. Aquesta trobada també tindrà un aspecte de preparació a l'Advent.

Carta del delegat de missions sobre la campanya "Sembradors d'estels"

Sant Feliu de Llobregat, 10-12-2018

Benvolguts catequistes i mossens,

La preparació de la Jornada de la Infància Missionera comença per a nosaltres a finals de l'Advent, amb la festa de sembradors d'estels, on els nens i nenes se senten petits missioners felicitant a tothom el Nadal amb una petita estrella brillant. Demaneu-nos les tires (de 8 estrelles) que necessiteu a l'adreça electrònica: missions@bisbatsantfeliu.cat.

Podríem dir que la "infància" es torna "Infància Missionera" per participació en la Santa Infància de Jesús. Aquest any en el misteri de Betlem.

El nostre compromís, des de l'Obra Pontifícia, oferint formació cristiana, educació, sanitat, suport a un nen, l'entem com a ofrena a l'Infant de Betlem, Salvador del món. Aquests són els projectes per la infància en els països de missió.

"Els nens són animats a oferir als altres nens del món la seva ajuda en forma de pregària, de sacrificis, de donatius, estimulant-los a descobrir-hi el rostre de Jesús" com diuen els estatuts d'aquesta obra pontifícia.

Així ells poden experimentar, amb la Guardiola del Compartir que, en fer nostres les necessitats dels altres, ens posem en un camí de transcendència que, a través dels germans, ens porta a Déu.

Siguem animadors en les nostres comunitats al compromís missioner dels més petits, els nens ajuden els nens, “no només donar, sinó també rebre”. La innocència dels infants no posa obstacles a l’acció de l’Esperit Sant, el veritable protagonista de la missió cristiana. Per la setmana dels mags us enviarem els impresos.

Rebeu els nostres sentiments de gratitud i recolzament en la vostra tasca diària.

També us convidem a visitar el nostre bloc (missionssantfeliu.blogspot.com) on trobareu els materials per treballar la proposta d’activitats per aquestes jornades.

Delegació diocesana de missions i OMP

JOVENTUT

Trobada europea de Taizé 2018 a Madrid

Del 28 de desembre a l’1 de gener, un grup de joves del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat han compartit pregària i convivència a Madrid, en l’anomenada “peregrinació de confiança a la Terra”, que va iniciar el germà Roger a finals dels anys 70 i que cada any aplega milers de joves de tota Europa.

La reflexió que van compartir en la pregària de la nit de cap d’any va ser al voltant de la pau, tenint presents tres reptes, tal com ho indicà el germà Alois de la comunitat de Taizé: “reduir les diferències entre rics i pobres; acollir els immigrants i refugiats; i ser solidaris amb la creació”. Sempre, “anant a la font de la reconciliació, que no és una idea, sinó una persona, és Crist.” Per cercar aquesta font i superar aquests reptes no estem sols, sinó acompanyats per les persones que formem l’Església.

Els participants han estat molt ben acollits a les parròquies i famílies de la ciutat, en una experiència profunda que es repetirà a la propera trobada, a Polònia, en dates similars.

Taizé a Barcelona. Per aquells que no van poder viatjar a Madrid, van tenir l’ocasió de participar en un “tastet concentrat” el dia 3 de gener. Els germans de la comunitat de Taizé, de retorn a casa seva, van fer aturada a Barcelona i això va propiciar

una trobada de pregària, durant la jornada d'aquell divendres a l'església dels jesuïtes al carrer Casp, i sobretot al vespre a les 20 h a Santa Maria del Mar.

PASTORAL DE LA SALUT

Carta del delegat per la “Trobada de visitadors voluntaris de la Pastoral de la Salut”

Sant Feliu de Llobregat, 2-11-2018

Benvolgut mossèn, religiós/a o laic/a,

Us escric per informar-vos que el proper dissabte 17 de novembre farem la “Trobada de visitadors voluntaris de la Pastoral de la Salut”.

La Campanya del Malalt d'enguany ens invita a reflexionar i a valorar la tasca del voluntari: “Voluntariat i Pastoral de la Salut”. El text bíblic triat per a treballar el tema és: “Doneu de franc allò que de franc heu rebut”.

El programa de la Jornada diocesana és:

10:00 h. Benvinguda i presentació.

Mons. Agustí Cortés.

10:15 h. Pregària conduïda per Mn. Francisco García Baca.

10:30 h. Què és i què no és eutanàsia? Mn. Joan Costa Bou. Delegat de Pastoral Social i Caritativa de l'Arquebisbat de Barcelona. Rector de la parròquia de Betlem, de Barcelona.

11:30 h. Descans i cafè.

12:00 h. Característiques fonamentals del voluntari. Sr. Jordi Balot. President de la Federació Catalana de Voluntariat Social. Director de la Fundació Joan Salvador Gavina.

13:00 h. Presentació del Programa “Soledat i final de vida” (Parc Sanitari Sant Joan de Déu–Obra Social “la Caixa”), presentació del tríptic “Pastoral de la Salut a les parròquies” i altres informacions sobre la Campanya d’aquest any.

13:30 h. Comiat.

Podeu invitar qualsevol persona interessada i us agraïrem molt si ens podeu comunicar anticipadament la vostra assistència.

Salutacions cordials,

*Xavier Sobrevia Vidal, Pvre.
Delegat diocesà de Pastoral de la Salut*

VIDA CONSAGRADA

Recés d’Advent per a religiosos i religioses

Va tenir lloc a la Casa de l’Església el dissabte 24 de novembre, com a preparació al temps d’Advent i Nadal, amb la participació d’una quarantena de religiosos i religioses. El tema de la xerrada va ser: «El profetisme, la Bíblia i el món», a càrrec del P. Joan M. Mayol, monjo de Montserrat, que va descriure com viure la vida consagrada avui a partir dels profetes. El bisbe Agustí va presidir l’Eucaristia al final del matí.

PASTORAL SACRAMENTAL I LITÚRGIA

Carta del delegat sobre la Memòria Obligatòria del dia 6 de novembre

Sant Feliu de Llobregat, 2-11-2018

Benvolguts/des,

El proper dimarts 6 de novembre se celebra a tot Espanya la memòria dels màrtirs de la persecució religiosa que tingué lloc durant la Guerra Civil de 1936 a 1939 i també en algunes revoltes anteriors. Després de la revisió del calendari litúrgic realitzada recentment per la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments, la Memòria Obligatòria d'aquest dia porta el títol: Sants Pere Poveda Castroverde i Innocenci de la Immaculada Canoura Arnau, preveres, i companys, màrtirs. A petició dels bisbes de Catalunya, la Congregació va permetre que a cada diòcesi es posi en primer lloc el nom del màrtir amb major rellevància. En el cas de Sant Feliu de Llobregat, el beat Josep Casas Ros, seminarista.

Podeu trobar l'elogi i els textos propis a la Litúrgia de les Hores, vol. IV, p. 1664; al diürn p. 1679; i també al dia corresponent de l'aplicació de la Litúrgia de les Hores al mòbil.

Pel que fa a la missa, les lectures són de la fèria, les oracions sobre les ofrenes i de postcomunió del comú de màrtirs, i el

prefaci també de màrtirs. El color dels ornaments, vermell.

Per a més comoditat de tots, transcrivim aquí l'oració col·lecta pròpia adaptada:

Déu, Pare nostre, que al benaurat JOSEP CASAS ROS, seminarista, i als seus companys, màrtirs, amb l'ajut de la Mare de Déu, els portàreu a imitar Crist fins a vessar la seva sang; concediu-nos, per la seva intercessió i el seu exemple, que confessem amb fermesa la nostra fe, de paraula i d'obra. Per nostre Senyor Jesucrist...

Al lliurament de Missa Dominical MD 2018/14 hi trobareu també un model de pregàries dels fidels per a aquell dia.

Aprofitem per recordar que al nostre bisbat de Sant Feliu de Llobregat el dilluns 5 de novembre tenim també la Memòria Lliure de la beata Maria Ràfols i Bruna, verge.

Xavier Aymerich, delegat

IX Trobada dels Animadors de la litúrgia

La Litúrgia de les hores, pregària de l'Església.

Aquest és el tema de la IX Trobada dels Animadors de la Litúrgia, que va tenir lloc el passat dissabte 10 de novembre a la Casa de l'Església de Sant Feliu de Llobregat. Organitzada per la Delegació de Pastoral Sacramental i Litúrgia del bisbat de Sant Feliu, hi van participar 84 persones, col·laboradors de les celebracions litúrgiques de 27 parròquies, provinents dels 9 arxiprestats de la diòcesi. El moment central de la trobada va ser la ponència sobre el tema, presentada per Mn. Xavier Parés, doctor en Litúrgia, delegat de litúrgia del bisbat d'Urgell, membre de

la Comissió Interdiocesana de Litúrgia de la Tarraconense, del Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona i professor durant molts anys de l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona. La seva intervenció va ser un repàs al sentit i la història de la Litúrgia de les Hores, com a part essencial de la litúrgia de l'Església, amb un accent especial a la reforma esdevinguda amb el Concili Vaticà II, que ha configurat aquesta pregària tal com la tenim avui. Un esment especial va merèixer la nova edició en català, així com també l'aplicació per als telèfons mòbils i les retransmissions per ràdio. El diàleg posterior va servir per aclarir dubtes, i sobretot per prendre consciència de la importància d'aquesta pregària, que cal promoure tant en l'espiritualitat personal com de les nostres comunitats cristianes. La trobada va incloure també l'assaig i interpretació de dos cants, algunes informacions de la delegació i del bisbat, i la presentació de la nova revista per a laics del CPL Galilea.153, que va anar càrrec de la seva directora Maria Àngels Termes.

Autorització del bisbe Agustí per a la inhumació a la Catedral de Sant Llorenç dels màrtirs religiosos de Sant Pere ad Vincula

Mons. Agustí Cortés Soriano
Bisbe de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat

FAIG CONSTAR que a la S.E. Catedral de Sant Llorenç, de Sant Feliu de Llobregat, Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, s'ha dedicat, a la primera capella lateral dreta, la Capella dels Màrtirs de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, segons el projecte annex adjunt, signat per l'arquitecte Xavier

Guitart, Director redactor del Pla Director de la Catedral de Sant Llorenç.

Que a l'empara del conveni signat entre la S. E. Catedral de Sant Llorenç i la Congregació de Sant Pere Ad Vincula, hi ha prevista la incorporació a dita Capella de les restes funeràries de quatre dels setze germans de la Congregació Sant Pere Ad Vincula, recentment beatificats.

Pel present, AUTORITZO que la Congregació de Sant Pere Ad Vincula pugui traslladar les restes del P. Teodoro (Cirilo) Illera del Olmo, del Germà Joaquin (Jacinto) Gómez Peña, del Germà Màximo José Franco Ruiz i del Germà Joaquín (José) Puente González, que s'incorporaran a la Capella en dues caixes independents, d'acord amb el projecte referenciat.

Que es puguin fer els tràmits oportuns per a la inhumació de les restes, el seu trasllat i dipòsit a la Capella dels Màrtirs de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, de la S.E Catedral de Sant Llorenç, de Sant Feliu de Llobregat.

I perquè així consti lliuro la present autorització a Sant Feliu de Llobregat, a vint-i-sis de novembre de dos mil divuit.

*+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
Per manament del Sr. Bisbe,
Joan Pere Pulido Gutiérrez, Pvre.
Secretari general i canceller*

Nova Capella dels Màrtirs de la diòcesi a la catedral

Dissabte 1 de desembre es va celebrar una Eucaristia d'acció de gràcies pels màrtirs de la diòcesi beatificats a la Sagrada Família el passat 10 de novembre. Especialment, va ser ocasió d'acollir espiritualment els religiosos de Sant Pere ad Vincula

i la comunitat educativa del col·legi Verge de la Salut, que concloïen així el 150è aniversari del traspàs del P. Carles Fissiaux.

En el marc d'aquesta celebració es va beneir la Capella dels Màrtirs de la Diòcesi de Sant Feliu, condicionada en una capella lateral del temple, com a memorial dels religiosos i laics de la diòcesi que en els anys de tant trasbals de la guerra civil del 1936 van sofrir la mort martirial. Les restes de quatre religiosos de Sant Pere ad Vincula han estat dipositades en dues urnes, en un fossar translúcid, al terra de la capella. "Van viure estimant i moriren perdonant" és el lema que interpreta el sentit d'aquesta capella i de la beatificació. L'Església els declara "feliços" perquè han seguit les petjades del Crist. Ells ja gaudeixen de l'eterna benaurança i són per a nosaltres un estímul i un exemple. El seu testimoni ens esperona a viure un cristianisme més fervorós, més fidel, més autèntic.

Acció de gràcies a Gavà per la beatificació de les germanes agustines Esther Paniagua i Caridad Álvarez

El 8 de desembre va ser un dia molt especial per a tota la comunitat educativa del col·legi Immaculada Concepció de Gavà i en especial per a les Agustines Missioneres. A més de la festa patronal de l'escola, aquell dia, a Oran (Algèria) dues germanes agustines, Esther Paniagua i Caridad Álvarez, van ser beatificades. Per aquest motiu, es va celebrar una Eucaristia d'acció de gràcies a la parròquia de Sant Pere de Gavà, presidida pel bisbe Agustí i concelebrada pels sacerdots de Gavà i Begues. Sor Juliàna Alonso, titular del col·legi Immaculada de Gavà, destacà la valentia i compromís de les dues religioses ja que

estaven amenaçades en aquells anys 90 al país magrebí, i malgrat les recomanacions per marxar, van decidir seguir endavant amb la seva tasca en hospitals, guarderies i centres de promoció de la dona. De l'Esther es recordà el seu caràcter alegre i de la Cari, que va estar vivint a Gavà i desenvolupant diferents tasques al col·legi.

PASTORAL VOCACIONAL

Crònica de les activitats durant el mes vocacional

En el mes de novembre, mes de la Cadena de Pregària per les Vocacions...

- En Jordi Mondragon Bricullé, va rebre el diumenge 18 de novembre l'ordenació diaconal de mans del bisbe Agustí Cortés. La celebració tingué lloc a les 18 h, a la Parròquia de Sant Joan Baptista, de Vila-decans, d'on és originari el Jordi.

- Dos seminaristes de Sant Feliu de Llobregat i cinc de Barcelona van rebre el 6 de novembre passat el ministeri d'acòlits de mans del bisbe Antoni Vadell, a la capella del Seminari Conciliar. En el decurs d'una solemne celebració eucarística, Sergio Adán, Jordi Avilés, Santiago Cellier, Alfonso de Alarcón, Joan Francesc Cortès, Samuel Gutiérrez i Pau Manent van tornar a dir al Senyor: «Soc aquí.» Afrontaven l'acolitat, no com un mer tràmit en el seu camí cap al sacerdoci, sinó com un pas més, donat amb convicció i alegria, en l'aventura apassionant a la qual han estat cridats. Es tracta d'un ministeri de servei a l'altar, especialment en la celebració de la missa que implica, necessàriament, una participació singular en el servei de l'Església. Els nous acòlits van ser convidats pel bisbe Vadell a esdevenir instruments dòcils de la gràcia, capaços de participar

amb unció en el culte públic de l'Església: «Com deia el beat Pere Tarrés, vosaltres mateixos heu d'ofrenar la vostra vida a Déu a l'altar i lliurar-la en favor dels germans.» «La desproporció entre la nostra petitesa i la missió rebuda és enorme —va recordar-los també el Bisbe—, i us asseguro que això anirà in crescendo, però no tingueu por, perquè el Senyor us ha escollit i estimat amb predilecció.» Després de la benedicció del Bisbe sobre els candidats, el ritu propi de l'acolitat es va tancar amb el lliurament simbòlic de la patena amb el pa i unes breus paraules que recollien l'essència del nou ministeri rebut: «Viu de tal manera que puguis servir dignament la taula del Senyor i de l'Església.»

El «Seminari Menor en família» amb el cardenal Omella

Com s'ha explicat en alguna ocasió des d'aquestes pàgines, el «Seminari Menor en família» és un espai on s'acompanyen els nois que estudien l'ESO i el batxillerat i que es plantegen la inquietud vocacional sacerdotal. La peculiaritat d'aquest grup és que tots els membres viuen amb la família i es troben un cap de setmana al mes al Seminari Conciliar. La trobada de novembre va tenir lloc divendres i dissabte 16 i 17. En aquesta ocasió els va acompanyar l'arquebisbe de Barcelona, Joan Josep Omella, durant tot el divendres: tant a l'Eucaristia com al sopar i la posterior vetlla de pregària, en el marc de la Cadena de Pregària per les Vocacions. En acabar, el cardenal Omella va encoratjar els nois del Seminari Menor perquè seguissin dedicant temps a la pregària, a apropar-se a Jesús, entenent que no era pas un temps perdut, sinó que servia per anar-se enamorant, fet

clau per poder seguir discernint la pròpia vocació. L'endemà, els seminaristes menors van passar el dia fent vida de seminaris amb altres seminaristes majors i l'equip de formadors, amb moments d'esport, de pregària, d'estudi i d'esbarjo. Actualment són 11 nois els participants, tres dels quals són de la Parròquia de Sant Vicenç Màrtir, de Sant Vicenç dels Horts.

Grup estable sobre la vocació sacerdotal a la diòcesi

Formant part de la Delegació de Pastoral Vocacional, s'ha generat aquest nou grup estable de preveres per a la reflexió sobre la pastoral vocacional a la Diòcesi, amb aquests objectius principals: aprofundir la vocació al ministeri sacerdotal, assessorar la Delegació de Pastoral Vocacional i establir un punt de connexió amb els arxiprestats, per traslladar capil·larment les propostes de la delegació. L'inici del treball d'aquest grup va tenir lloc el 29 de novembre, al final del mes de la Cadena de Pregària per les Vocacions, amb una sessió que va incloure moments de pregària, de reflexió i de treball. En formen part, a més del bisbe Agustí i el delegat de Pastoral vocacional, altres deu preveres i tenen com a referència del seu treball tres elements: La recepció del Sínode de Bisbes sobre els joves, la fe i el discerniment vocacional. La nova *Ratio Fundamentalis Institutionis Sacerdotalis*: El do de la vocació presbiteral. El Pla pastoral, en aquesta etapa de novetat i continuïtat, on un dels set objectius proposats se centra en la vocació cristiana.

DIACONAT PERMANENT

Assemblea general del Col·legi diaconal

El 30 de novembre 2018, a les 19:15 i a la Casa de l'Església, es va celebrar la VI Assemblea general del Col·legi Diaconal, presidida per Mons. Agustí Cortés i amb l'assistència d'una gran majoria de diaques de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat.

El primer acte de l'Assemblea fou resar la pregària de Vespres a la capella de la Casa de l'Església. A continuació, a la sala de reunions i després de la benvinguda i la intervenció de Mons. Agustí, prengué la paraula Mn. Albert Manich, qui va glossar sobre el "Sentit de pertinença a una comunitat diaconal diocesana", incidint en la necessitat de la comunió eclesial i la sinodalitat.

També es va llegir l'acta de la reunió anterior, que fou aprovada per tots els presents i el delegat va presentar la Memòria del curs 2017/2018 i l'agenda o Programació pel curs 2018/2019. Cal ressaltar l'interès de participar en els actes de caràcter diocesà i les convocatòries interdiocesanes, com la de la festa patronal, les trobades de primavera i tardor i, decididament, el recés de Quaresma que organitza l'Associació Sant Llorenç, per als diaques i familiars de les diòcesis catalanes i que, des de la delegació per al Diaconat, s'ofereix com activitat destinada a tots els diaques d'aquesta diòcesi.

Tot seguit es va procedir a la renovació de càrrecs, en finalitzar el període establert al delegat. Feta la votació es presentà una terna a Mons. Agustí Cortés, sobre la qual es basarà per tal de nomenar el nou delegat.

El delegat va donar a conèixer diverses iniciatives endegades durant l'any 2018 i alguns projectes per al 2019 d'interès general per al diaconat, en l'àmbit del Centre internacional del Diaconat, de l'Associació Sant Llorenç per a la promoció del Diaconat, de la Conferència Episcopal Espanyola i publicacions relacionades amb el diaconat i webs d'Internet:

- Celebració del 50è aniversari de les primeres ordenacions en el restabliment del Diaconat com a grau permanent del Sagrament de l'Orde, pel Concili Vaticà II, a diverses seus tant d'Europa, especialment d'Alemanya, com en diversos llocs del món. Els diaques de Sant Feliu de Llobregat ho pogueren celebrar d'una manera especial, de manera conjunta amb els diaques de les altres diòcesis catalanes, en el marc de la trobada interdiocesana familiar de diaques de tardor, organitzada per l'Associació Sant Llorenç, aollits a Montserrat, el darrer 27 d'octubre de 2018.
- Propera Trobada d'Estudis del Centre internacional del Diaconat, el proper 2021, per tractar el tema de la sacramentalitat diaconal.
- Publicació del llibre *El diaconado en el pensamiento del papa Francisco*, d'Enzo Petrolino, editat pel CPL. El 50% del cost de l'edició ha estat assumit per l'Associació Sant Llorenç.
- Publicació del llibre editat per EDICE, *El diácono, pobre y fiel en lo poco*,

de Pedro Jara Vera, especialista en psicologia clínica, psicoterapeuta i professor associat a la Universitat de Múrcia. Presentat el 3 de desembre a l'Arquebisbat de Madrid.

- Trobada de diaques a Toledo, del 6 al 9 de desembre de 2018, on es presentaran un conjunt de publicacions que el Comitè para el Diaconado Permanente de la CEE té previst anar publicant, relacionades amb el diaconat. El tema de la trobada serà "El Diaconat i la família".

També es va incidir en la necessitat de trobar noves fórmules que ajudin a la participació en les sessions de formació permanent, dels tres àmbits: Paraula, Litúrgia i Caritat, abonant la possibilitat de noves propostes que estudiarà la Comissió permanent, a petició de Mons. Agustí.

L'assemblea va finalitzar amb una pregaria, per tal de comptar amb l'ajuda del Senyor pels qui desenvolupen el ministeri diaconal i tots els altres ministeris de l'Església, laics i clergat.

CÀRITAS DIOCESANA

25 de novembre, Dia de les persones sense llar

Aquesta jornada té com a objectiu principal denunciar i fer visibles les dificultats quotidianes que tenen les persones en situació de sense llar en l'exercici dels seus drets fonamentals (habitatge, salut, protecció social, etc.). Volem transmetre que una situació on “Ningú estigui Sense Llar” és possible, imprescindible i urgent. Seguim apostant per la dignitat i els drets de milers de persones en aquesta situació, rostres concrets que ens interpel·len i ens mobilitzen per seguir endavant. I ho volem fer convidant tota la societat perquè se sumi al nostre crit de “prou !!”, “així no”, que es genera des de l'empatia amb el sofriment de les persones que ho han perdut tot, en situació de greu exclusió i sense llar. Per aconseguir-ho és necessari un compromís comú, de tota la societat, i unes polítiques públiques valentes i centrades en les persones i en la garantia dels seus drets.

Any rere any, seguim denunciant i reclamant major protecció social, accés a la salut, a un habitatge digne i adequat, major visibilitat i reconeixement de la dignitat i els drets de les persones en situació de sense llar, sempre amb un missatge propo-

sitiu i possibilitador que col·loca les persones en el centre de la nostra acció i de qualsevol política de les administracions. Encara queda molt per fer però seguim insistint en un missatge d'esperança, en què “Ningú estigui Sense Llar” pot i ha de ser una realitat. I ho fem de manera positiva, incloent en la Campanya accions i propostes concretes per acabar amb el “sensellarisme”. Per això comptem amb la col·laboració d'entitats com FACIAM (Federació d'Associacions de Centres per a la Integració i Ajuda a Marginats), la XAPSELL (Xarxa d'atenció a Persones Sense Llar de Barcelona) i BesteBi (Plataforma per la inclusió residencial i a favor de les Persones sense llar de Bizkaia).

Una llar, és molt més que un espai físic. És el lloc que em possibilita dur a terme una vida autònoma i el desenvolupament de les potencialitats que cada persona té de manera inherent.

Això implica formar part del seu entorn més proper, on un se sent respectat, segur, visible, acollit i on pot participar en la vida social.

Volem proposar i construir un model de societat diferent, que posi les persones i la seva dignitat en el centre. Davant l'individualisme creixent, l'anonimat en què vivim, la indiferència davant la realitat de l'altre, des de la Campanya “Ningú sense llar” cridem a ser en comú: perquè els meus drets són els teus drets, perquè les situacions que atempten a la dignitat de qualsevol persona posen en qüestió la meva pròpia dignitat.

Acompanyar persones en situació de trobar-se sense llar no només requereix de recursos materials (pisos, ajudes econòmiques...); sobretot calen persones disposades a acompanyar processos per-

sonals amb dificultats però també amb moltes capacitats.

A Vilafranca, el pis compartit per a homes que tenim, els 7 habitatges socials per a famílies, el Centre d'Acollida ABRAHAM amb 12 places, no serien el mateix si no comptessin amb la presència de voluntaris i professionals que creuen i creiem que els drets s'han de poder exercir; tenim clar que accedir a una llar i poder-la conservar és la forma més adequada per a viure en una societat on el dret a la salut, a la participació, a uns recursos mínims, permetin viure a tothom i dur una vida digna i sobretot JUSTA. A més, tots sabem que això no solament és de justícia sinó també POSSIBLE.

II Jornada Mundial dels Pobres

Aquest és el segon any que celebrem aquesta diada, per desig exprés del papa Francesc. Vol ser una jornada de reflexió, oració i acció per a tota l'Església, en l'esperit de construir el Regne de Déu entre els homes i manifestar el seu amor preferencial pels pobres. Enguany, el papa Francesc proposa com a lema la frase del salm 34 «El Senyor escolta el pobre que l'invoca». Una frase que ens recorda que Déu sempre escolta i respon i que la resposta de Déu al pobre és sempre una intervenció de salvació per a guarir les ferides de l'ànima i del cos, per restaurar la justícia i per ajudar a emprendre la vida amb dignitat. La Jornada Mundial dels Pobres no és una col·lecta més a favor d'ells. No és tampoc una jornada per a fer quelcom «pels» pobres, sinó «amb» els pobres. Una jornada per a ser viscuda a les parròquies, comunitats, moviments, associacions, institucions, etc., com un moment privilegiat

de nova evangelització i alhora un moment per obrir-nos als pobres i deixar-nos evangelitzar per ells.

Benedicció d'un nou pis compartit a Gelida

En la proximitat del "Dia de les Persones sense Llar", el passat 27 novembre a la tarda, es va inaugurar el nou pis compartit a Gelida, que acull ja a persones amb dificultats per poder accedir de manera digna a una llar. En un primer moment, el bisbe Agustí Cortés, acompanyat pel Sr. Joan Torrents, director de Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat i el Sr. Lluís Valls, alcalde de Gelida, va beneir el nou pis, que ha estat una cessió de les Germanes Franciscanes a Càritas. Tot seguit, a les instal·lacions de la Llar l'Olivera, de Càritas parroquial de Gelida, es va aprofitar per fer un acte més institucional de celebració del "Dia de les Persones sense Llar". Dues persones que han estat en situació de sense llar i que ara viuen en un dels habitatges de l'Olivera van llegir el manifest que Càritas, conjuntament amb altres entitats, ha elaborat per reivindicar els drets de les persones sense llar. Amb aquest manifest i amb els parlaments de les autoritats es va subratllar la necessitat urgent de garantir un dret bàsic com és l'habitatge per mirar d'evitar que cap persona estigui dormint al carrer.

Documents

PROVÍNCIA ECLESIASTICA DE BARCELONA

Vetlla de la Immaculada

La basílica de la Mare de Déu de la Mercè era plena a vessar de joves de les tres diòcesis catalanes. El motiu, resar a Maria en la vigília de la Immaculada Concepció. Introspecció col·lectiva per demanar a Maria totes les solucions als problemes dels presents. També per escoltar amb atenció tot el que ella demanava a cadascuna d'elles. Incloent-hi les persones sordes que van poder tenir un traductor de llenguatge dels signes.

Tres delegacions unides per la Mare de Déu

Les tres delegacions de joventut catalanes es van citar. El lloc va ser la basílica de la patrona de Barcelona per fer-se llum davant la Mare de Déu. Entre els assistents hi havia els bisbes de les tres diòcesis de Barcelona, Sant Feliu i Terrassa.

“Venim a obrir el nostre cor a la Mare de Déu. Projectes, preocupacions, coses que no van bé, venim a explicar-li que és la nostra mare” va explicar el cardenal. “També hem d’escoltar atentament què és el que ella ens demana” va concloure.

Testimonis de Maria

Les paraules de dos testimonis van

commoure tots els presents, ensenyant com la Mare de Déu pot ajudar en els moments més difícils. La Cristina, una infermera que explicava tots els moments complicats viscuts a l'hospital i com Maria l'ajudava a superar-los i a ajudar els altres. L'altre era en Borja, que explicava com estava superant gràcies a la Mare de Déu la malaltia incurable de la seva filla acabada de néixer. Una jornada que tenia un lema clau: Faci's en mi segons la vostra paraula. “La teva voluntat també és que lluiti, que el meu compromís sigui actiu a la vida, que no permeti que els meus braços decaiguin”. Així ho explicava el bisbe de Sant Feliu, Mons. Agustí Cortés.

La Música es va fer present en tot moment i va fer arribar les pregàries de tots els joves a la Mare de Déu que aquella nit es va convertir en la portaveu dels joves catalans per arribar a Déu.

(Font: esglesiabarcelona.cat)

CONFERÈNCIA EPISCOPAL TARRACONENSE

Resposta a la carta oberta de la Sra. Isabel Turull a la Conferència Episcopal Tarraconense

Barcelona, 10-12-2018

Benvolguda Isabel,

Fa alguns dies que va escriure una carta oberta als bisbes de Catalunya, i us preguntàveu on eren en aquests moments en què el vostre germà Jordi Turull i altres dirigents polítics es troben sofrint una llarga presó preventiva, i en el moment angoixant en què quatre d'ells han iniciat una vaga de fam a la presó de Lledoners. I explicàveu que mereixen molt de respecte per les seves fermes conviccions i creences. Les vostres paraules són colpidores, per als Srs. Bisbes.

En aquest moment volen expressar-vos el seu respecte i alhora la seva profunda preocupació, davant la vaga de fam que porten a terme aquests quatre polítics, que posa greument en perill la seva salut i la seva vida. Els cristians som defensors de la vida i vetllem per no posar-la en risc. Aquesta iniciativa mostra la situació excepcional en què es troben aquests i altres dirigents catalans en presó preventiva decretada pel Tribunal Suprem que els comporta un llarg temps de privació de

llibertat, sense que s'hagi celebrat cap judici oral. En el seu cas costa d'entendre la llarga presó preventiva. Els Bisbes confien que les autoritats judicials competents resoldran de forma ràpida i ajustada al dret els recursos plantejats, i que el futur judici a què seran sotmesos serà un judici amb plenes garanties i en el mínim període de temps possible.

Fins ara els bisbes de Catalunya, sempre amb discerniment pastoral i per responsabilitat envers la missió rebuda, han donat a conèixer de formes diverses, amb les seves intervencions en notes, escrits, homilies, declaracions, entrevistes i intencions de pregària, el seu desig que s'arribi a una solució justa per als polítics empresonats, que ajudi la pau social. A la reunió de la Conferència Episcopal Tarraconense del passat mes de juliol varen manifestar amb unanimitat de tots tretze bisbes que havien tingut notícia de l'apropament d'alguns antics membres del Govern de la Generalitat i altres dirigents socials a Centres penitenciaris ubicats en territori català, i que celebraven l'aplicació d'aquesta mesura legal i humanitària que, sens dubte, afavoriria el contacte amb les famílies d'aquests detinguts en presó preventiva. També afegien que desitjaven que es donessin passos perquè es pogués trobar una solució a l'actual situació que fos justa i acceptable per a tothom, amb un gran esforç de diàleg des de la veritat, amb generositat i recerca del bé comú.

No van citar al juliol el text on s'inspiren i que estava subjacent del Papa Francesc, quan es va dirigir a l'Associació Internacional de Dret Penal (24.10.2014), que afirmava que "la presó preventiva (quan de forma abusiva procura un avançament de la pena prèvia a la condemna, o com

a mesura que s'aplica davant la sospita més o menys fundada d'un delicte comès) constitueix una altra forma contemporània de pena il·lícita oculta, més enllà d'un vernís de legalitat. La qüestió dels detinguts sense condemna s'ha d'afrontar amb la deguda cautela, des del moment que es corre el risc de crear un altre problema tan greu com el primer, si no pitjor: el dels reclusos sense judici, condemnats sense que es respectin les normes del procés”.

També us puc dir que des de llavors, els bisbes que tenen polítics empresonats en centres situats a les seves Diòcesis han visitat, de forma volgudament discreta però compromesa, els qui pateixen la manca de llibertat. I ho faran novament amb motiu del Nadal ja proper, com fan sempre. També s'han entrevistat amb alguns familiars per donar-los suport en aquests moments de sofriment, i valoren que moltes Parròquies i Centres religiosos siguin promotors dels drets de les persones i procurin estar ben propers i acollidors a totes les situacions de sofriment, com les de la vostra família, o per altres causes.

Us puc assegurar que els pastors de l'Església que fa camí en aquesta terra, han volgut transmetre a les seves comunitats cristianes i a la societat en general, de forma respectuosa i humil, que el diàleg, el respecte, el perdó mutu, la reconciliació i la recerca del bé més gran, ni que sigui amb sacrificis per part de tots, serà el que ens durà a la concòrdia i a la pau social.

Els bisbes s'uneixen respectuosament a la vostra preocupació pel vostre germà i pels altres que estan realitzant vaga de fam, i sapiguen que, el respecte escrupolós que els bisbes volen mantenir a les diverses opcions polítiques lícites i presents en la comunitat eclesial, no és absentisme

o distància freda sinó valoració positiva de la pluralitat que actualment es dona entre nosaltres i atenció pastoral a la unitat eclesial i a la caritat que ha de regnar en tot.

Restem a la vostra disposició, i continuem pregant per ells i pel futur en pau del nostre país. Ben cordialment,

*Mn. Norbert Miracle
Vicesecretari de la Conferència Episcopal
Tarraconense*

CONFERÈNCIA EPISCOPAL ESPANYOLA

Nota y rueda de prensa final de la 112ª Asamblea Plenaria

La Asamblea Plenaria de la Conferencia Episcopal Española (CEE) ha celebrado su 112 reunión del 19 al 23 de noviembre. El miércoles, día 21, los obispos elegían a Mons. Luis Javier Argüello García nuevo secretario general, tras cumplir los cinco años de mandato José Mª Gil Tamayo.

El viernes 23 de noviembre, el nuevo secretario general, junto con el vicesecretario para Asuntos Económicos, Fernando Giménez Barriocanal, ha informado en rueda de prensa de los trabajos de la Plenaria. A preguntas de los periodistas, Mons. Argüello se ha referido a las condiciones que pide la Iglesia a los candidatos al sacerdocio. Posteriormente a la declaración, ha rectificado algunas de las expresiones de esta respuesta.

Información de la Asamblea Plenaria

Han participado todos los obispos miembros de pleno derecho, excepto el obispo de Palencia, Mons. Manuel Herrero Fernández, que no ha podido estar presente por motivos de salud.

Sesión inaugural

El Presidente de la CEE, cardenal Ri-

cardo Blázquez, inauguraba la Asamblea el lunes 19 de noviembre. En su discurso recordó al obispo emérito de San Sebastián, Mons. José María Setién, y al director de la Comisión Episcopal de Misiones, Anastasio Gil, fallecidos el pasado mes de julio y septiembre, respectivamente. Después, como es habitual, tomó la palabra el nuncio apostólico en España, Mons. Renzo Fratini.

Jornada de Oración por las Víctimas de Abusos

La concelebración eucarística tenía lugar el martes 20 de noviembre a las 13.00 h presidida por Mons. Renzo Fratini, que ha cumplido sus bodas de plata episcopales. Este día se celebraba la II Jornada de Oración por las Víctimas de Abusos y, la Plenaria, se sumó dando a la Eucaristía un sentido penitencial y de petición de perdón por los abusos a menores.

Elección del secretario general

El proceso de elección de secretario general comenzaba el martes por la tarde con la reunión extraordinaria de la Comisión Permanente para la elección de los candidatos: el sacerdote Jorge Fernández Sangrador, vicario general de la diócesis de Oviedo; Mons. Luis Argüello García, obispo auxiliar de Valladolid; y el sacerdote Carlos López Segovia, vicesecretario para Asuntos generales de la CEE. El miércoles por la mañana, la Plenaria elegía secretario general, en la primera votación, a Mons. Luis J. Argüello García.

Mes Extraordinario Misionero

El presidente de Obras Misionales Pontificias, Mons. Giovanni Pietro Dal Toso, ha presentado a los obispos españoles una

ponencia sobre el Mes Extraordinario Misionero, convocado por el papa Francisco para el mes de octubre de 2019. Una iniciativa para conmemorar el centenario de la promulgación de la Carta Apostólica *Maximum Illud* del papa Benedicto XV (30/11/1919) sobre la propagación de la Fe católica.

Aplicación del documento *Cor Orans* en España

Por su parte, el presidente de la Comisión Episcopal para la Vida Consagrada, Mons. Jesús E. Catalá Ibáñez, ha informado a la Plenaria sobre la aplicación del Documento *Cor Orans* de la Congregación para los Institutos de Vida Consagrada y las Sociedades de Vida Apostólica, que se hizo público el pasado 15 de mayo.

En España, según datos de diciembre de 2017, hay 801 monasterios de vida contemplativa (35 masculinos y 766 femeninos) y 9.195 religiosos y religiosas (340 masculinos y 8.855 femeninas). Según los datos que se están recopilando, en los monasterios españoles hay aproximadamente 150 postulantes; 250 novicias y 450 profesas temporales. En las congregaciones religiosas femeninas habría alrededor de un 26% de extranjeras.

Ratio Fundamentalis Institutionis Sacerdotalis

Mons. Joan Enric Vives Sicília, presidente de la Comisión Episcopal de Seminarios y Universidades, ha informado sobre los trabajos de redacción de la *Ratio nationalis* para adecuar la formación en nuestros seminarios a las directrices que ha marcado la Congregación para el clero en la “*Ratio Fundamentalis Institutionis Sacerdotalis*. El Don de la vocación pres-

bital” (diciembre de 2016). La Asamblea Plenaria ha aprobado el trabajo que se estaba realizando, que con las aportaciones de los obispos fruto del diálogo, volverá a ser presentado a los obispos para su aprobación en una próxima Asamblea Plenaria.

Proyecto de reforma de la CEE

Los obispos han estudiado el proyecto de reforma de la CEE conforme a la ponencia que ha elaborado un equipo de trabajo creado al efecto. Se acuerda que la ponencia presentada sirva como documento base para la reforma de los estatutos de la CEE.

Otros temas del orden del día

La Plenaria ha aprobado la terna que presentará a Roma para elegir nuevo director nacional de Obras Misionales Pontificias en España, tras el fallecimiento de Anastasio Gil. También han dado el visto bueno a los textos litúrgicos de la Bienaventurada Virgen María, Madre de la Iglesia que ha presentado la Comisión Episcopal de Liturgia, tras el decreto vaticano que instituye la Bienaventurada Virgen María, Madre de la Iglesia como memoria obligatoria el lunes después de Pentecostés.

También han recibido información sobre la Casa de Santiago en Jerusalén y la Instrucción de Reforma de los Estudios de derecho canónico, a raíz del Motu Proprio *Mitis Iudex Dominis Iesus*. Se ha estudiado y aprobado la Reforma de los Estatutos de CONCAPA.

Los presidentes de las Comisiones Episcopales han informado sobre sus actividades y sobre el cumplimiento del Plan Pastoral, en lo que le corresponde a cada una.

Asociaciones nacionales

Se han aprobado los estatutos y la constitución como persona jurídica privada de:

- Fundación Educativa Sofía Barat.
- Fundación Educativa Franciscanas de la Inmaculada.
- Fundación Educativa Madre Micaela Hermanas de la Doctrina Cristiana (HHDC).

Se han aprobado la modificación de estatutos de:

- Fundación educativa Franciscanas Ana Mogas.
- Fundación pía autónoma privada, de ámbito educativo, “Escolapias Montal”.
- Federación de Scouts católicos de Castilla-La Mancha.
- Scouts católicos de Canarias
- Constitución y aprobación de Estatutos de once JOCs territoriales (Juventud Obrera Cristiana).

Asuntos económicos

Como es habitual en la Plenaria de noviembre, se han aprobado los balances y liquidación presupuestaria del año 2017, los criterios de constitución y distribución del Fondo Común Interdiocesano y los presupuestos de la CEE y de los organismos que de ella dependen para el año 2019.

A) Fondo Común Interdiocesano

El Fondo Común Interdiocesano es el instrumento a través del cual se canaliza la distribución de la asignación tributaria a las diócesis españolas y otras realidades eclesiales.

La Asamblea Plenaria de noviembre de 2018 ha aprobado la Constitución y repar-

to del Fondo Común Interdiocesano para 2019 en los siguientes términos.

Ingresos

El Fondo Común se constituye con dos partidas: la asignación tributaria y las aportaciones de las diócesis.

1.- Asignación Tributaria

El importe de la asignación viene determinado por el resultado de la campaña de asignación correspondiente al IRPF 2017, campaña 2018. Dichos datos, de acuerdo con el mecanismo establecido de comunicación, no están disponibles a la hora de hacer el presupuesto por lo que procede realizar una estimación.

Se ha establecido como cantidad objetivo 256 millones de euros, lo que representa un 2,3% de incremento con respecto al año anterior.

La Asamblea Plenaria ha aprobado que en el caso de que la partida definitiva sufra modificaciones, el Consejo de Economía pueda ajustar el presupuesto a la cantidad real o bien aplicar recursos del fondo de reserva.

2.- Aportación de las diócesis

De acuerdo con el principio de solidaridad presente desde el primer momento en el Fondo Común, todas las diócesis aportan al Fondo Común en función de su capacidad potencial de obtención de ingresos. Dicha capacidad se mide en función de tres parámetros: el número de habitantes, la renta per cápita de la provincia donde radica la diócesis y la presencia o no de la capital de la provincia en la diócesis. La cantidad resultante es igual a la correspondiente al año anterior.

Gastos

La distribución del Fondo Común Inter-

diocesano se realiza en dos bloques: unas partidas las ejecuta y distribuye la Conferencia Episcopal a sus finalidades respectivas; el resto son remitidas a las diócesis por distintos conceptos que miden las necesidades de fondos de las mismas. Este envío no constituye una aplicación directa de fondos sino un método para evaluar necesidades. Las cantidades que recibe cada diócesis se integran en su presupuesto diocesano para financiar el conjunto de necesidades:

1.- Envío a las diócesis. Las diócesis perciben fondos teniendo en cuenta los siguientes factores:

- a. Una cantidad lineal. Para atender gastos mínimos y beneficiar así a las diócesis más pequeñas.
- b. Módulos en función de los sacerdotes. Unos módulos calculados en función del número de sacerdotes de cada diócesis y su dependencia total o parcial del presupuesto diocesano.
- c. Módulos de atención pastoral. Se trata de módulos que tienen en cuenta el número de templos, la extensión de las diócesis, los habitantes y el tamaño medio de la parroquia.
- d. Seminarios. Se trata de un reparto establecido por la Comisión Episcopal de Seminarios en función de la existencia de centros de estudios, bibliotecas, pastoral vocacional, número de seminaristas, etc.

2.- Seguridad Social del Clero. Importe de las cotizaciones pagadas a la Seguridad Social por el conjunto de clérigos diocesanos. Todos los clérigos diocesanos cotizan por el salario mínimo interprofesional, de acuerdo con el Real Decreto 2398/1977, de 27 de agosto de incorporación del Clero diocesano a la Seguridad Social. La Confe-

rencia Episcopal realiza el pago centralizado de manera trimestral.

3.- Retribuciones Señores Obispos. Cantidad total empleada en la retribución de todos los Obispos de España. Se realiza una estimación del total del número de Obispos.

4.- Ayuda a proyectos de rehabilitación y construcción de templos. Se trata de una ayuda compensatoria a las entidades de la Iglesia por la pérdida de la exención de IVA en la construcción de templos. La Conferencia solicita todos los proyectos de ejecución de obra y concede el importe correspondiente al 50% del IVA de las nuevas construcciones y el 25% de las rehabilitaciones.

5.- Centros de formación. Total de ayudas a distintas instituciones de formación como la Universidad Pontificia de Salamanca, Facultades eclesiásticas, Colegio Español de Roma, Centro Montserrat en Roma y Casa de Santiago en Jerusalén.

6.- Aportación a las Cáritas diocesanas. Aportación extraordinaria con motivo de la crisis para las Cáritas diocesanas repartida proporcionalmente al envío a las diócesis.

7.- Actividades pastorales nacionales. Se trata de una partida para cubrir distintos proyectos aprobados por la Asamblea Plenaria en cada año.

8.- Campañas de Financiación de la Iglesia. Importe para invertir en las campañas de la asignación tributaria y día de la Iglesia diocesana.

9.- Funcionamiento de la Conferencia Episcopal. Aportación al presupuesto de mantenimiento de la estructura de la Conferencia Episcopal.

10.- Actividades pastorales en el extranjero. Incluye la aportación al Fondo Nueva

Evangelización y las ayudas a las Conferencias Episcopales del Tercer Mundo.

11.- Conferencia de religiosos. Aportación a los fines generales de la CONFER.

12.- Insularidad. Ayuda para compensar gastos específicos de transporte de las diócesis con insularidad.

13.- Instituciones Santa Sede. Aportación a la Santa Sede (Óbolo de San Pedro) y al mantenimiento del Tribunal de la Rota.

14.- Fondo intermonacal. Se trata una partida destinada a ayudas puntuales a religiosas contemplativas en el pago de la seguridad social.

15.- Plan de transparencia. Se mantiene esta partida, que ya quedará integrada como una partida ordinaria más del presupuesto, para atender a los distintos programas del Plan de Transparencia aprobado por la Conferencia Episcopal.

16.- Ordinariato de las Iglesias Orientales. Esta partida se ha habilitado para cubrir las necesidades pastorales específicas del nuevo ordinariato creado por el Santo Padre. Al igual que la anterior, quedará ya integrada de forma definitiva.

B) Presupuesto de la Conferencia Episcopal para 2019

El presupuesto de la CEE se presenta equilibrado en gastos e ingresos con un aumento del 2,69%. Las partidas de Actividades Pastorales se incrementan muy ligeramente. La partida de Gastos de Personal se incrementa ligeramente por encima de la media del resto de los gastos para atender a lo establecido en la regulación laboral y a las necesidades pastorales de la Conferencia. Los gastos de conservación y suministros, se incrementan para adaptarse a lo realmente realizado en ejercicios anteriores.

El detalle, conforme al modelo normalizado para las instituciones diocesanas, es el siguiente:

Ingresos

1.- Aportaciones de los fieles

Con carácter general, la Conferencia Episcopal no es destinataria de fondos de aportaciones de fieles. Cuando alguien solicita dar un donativo, se reorienta a la Diócesis correspondiente. No obstante, este capítulo recoge alguna ayuda puntual.

2.- Asignación Tributaria

Se trata de la cantidad prevista en el Fondo Común Interdiocesano para la financiación parcial de las actividades de la Conferencia.

3.- Ingresos del Patrimonio

Figuran en este apartado:

- Los alquileres devengados correspondientes a las propiedades de la Conferencia Episcopal. Se han adaptado a la realidad de la situación actual.
- Los ingresos financieros procedentes de algunos fondos propios de la Conferencia que están invertidos en depósitos a plazo e instrumentos de renta fija de máxima seguridad. Se prevé una disminución de los mismos por la caída de los tipos de interés.
- Actividades económicas: Se trata fundamentalmente de la aportación de las editoriales de la Conferencia Episcopal (EDICE, BAC y Libros Litúrgicos), la revista *Ecclesia*, la gestión de derechos de autor, así como las tasas de expedición de títulos de idoneidad.

4.- Otros ingresos corrientes

Esta partida computa aportaciones de alguna institución religiosa, así como ingresos varios de gestión no encasillables en los otros grupos.

Gastos

1.- Acciones pastorales

Figuran aquí los presupuestos que se destinan para las distintas actividades realizadas por la Comisiones Episcopales, así como las aportaciones realizadas a algunos organismos Internacionales de la Iglesia (COMECE, CC EE, Comisión Internacional de Migraciones y Casa de la Biblia). Por último figuran también las aportaciones a las instituciones de “Acción Católica” y “Justicia y Paz”.

2.- Retribución del Clero

Se contemplan el total de retribuciones del clero que colabora de manera permanente o puntual en las actividades ordinarias de la Conferencia. Sus retribuciones permanecieron congeladas durante varios años, en el próximo ejercicio se incrementarán ligeramente.

3. Retribución del personal seglar

Se incluye en este apartado el total de retribuciones satisfechas a los trabajadores seglares de la Conferencia Episcopal, así como las colaboraciones satisfechas por trabajos puntuales. Las retribuciones del personal laboral están referenciadas al Convenio de Oficinas y despachos, con algunas adaptaciones.

4.- Conservación de edificios y funcionamiento

Incluye el importe satisfecho por el resto de conceptos: reparaciones, mantenimiento, material de oficina, suministros, etc.

SANTA SEU

Missatge del papa Francesc per a la 52a Jornada Mundial de la Pau

1 de gener de 2019

La bona política està al servei de la pau

1. “Pau en aquesta casa”

Jesús, en enviar els seus deixebles en missió, els va dir: «Quan entreu en una casa, digueu primer: “Pau en aquesta casa”. Si allí hi ha algú que n’és digne, la pau que li desitgeu reposarà damunt d’ell; si no, tornarà a vosaltres» (Lc 10,5-6).

Donar la pau està en el centre de la missió dels deixebles de Crist. I aquest oferiment està dirigit a tots els homes i dones que esperen la pau enmig de les tragèdies i la violència de la història humana[1]. La «casa» esmentada per Jesús és cada família, cada comunitat, cada país, cada continent, amb les seves característiques pròpies i amb la seva història; és sobretot cada persona, sense distinció ni discriminació. També és la nostra «casa comuna»: el planeta en què Déu ens ha col·locat per a viure i al que estem cridats a tenir cura amb interès.

Per tant, aquest és també el meu desig al començament del nou any: «Pau en aquesta casa».

2. El desafiament d'una bona política

La pau és com l'esperança de la qual parla el poeta Charles Péguy [2]; és com una flor fràgil que intenta florir entremig de les pedres de la violència. Sabem bé que la recerca de poder a qualsevol preu porta a l'abús i a la injustícia. La política és un vehicle fonamental per a edificar la ciutadania i l'activitat de l'home, però quan aquells que s'hi dediquen no la viuen com un servei a la comunitat humana, pot convertir-se en un instrument d'opressió, marginació i fins i tot de destrucció.

Diu Jesús: «Si algú vol ser el primer, que es faci el darrer de tots i el servidor de tots» (Mc 9,35). Com subratllava el papa sant Pau VI: «Prendre seriosament la política en els seus diversos nivells –local, regional, nacional i mundial– és afirmar el deure de cada persona, de tota persona, de conèixer quin és el contingut i el valor de l'opció que se li presenta i segons la qual es busca realitzar col·lectivament el bé de la ciutat, de la nació, de la humanitat» [3].

En efecte, la funció i la responsabilitat política constitueixen un desafiament permanent per a tots els qui reben el mandat de servir el seu país, de protegir els qui hi viuen i de treballar per tal de crear les condicions per a un futur digne i just. La política, si es duu a terme en el respecte fonamental de la vida, la llibertat i la dignitat de les persones, pot convertir-se veritablement en una forma eminent de la caritat.

3. Caritat i virtuts humanes per a una política al servei dels drets humans i de la pau

El papa Benet XVI recordava que «tot cristià està cridat a aquesta caritat, segons la seva vocació i les seves possibili-

tats d'incidir en la polis. [...] El compromís pel bé comú, quan està inspirat per la caritat, té un valor superior al compromís merament secular i polític. [...] L'acció de l'home sobre la terra, quan està inspirada i sostinguda per la caritat, contribueix a l'edificació d'aquesta ciutat de Déu universal envers la qual avança la història de la família humana»[4]. És un programa amb el qual poden estar d'acord tots els polítics, de qualsevol procedència cultural o religiosa, que desitgin treballar junts pel bé de la família humana, practicant aquelles virtuts humanes que són la base d'una bona acció política: la justícia, l'equitat, el respecte mutu, la sinceritat, l'honestedat, la fidelitat.

Referent a això, val la pena recordar les «benaurances del polític», proposades pel cardenal vietnamita François-Xavier Nguyễn Văn Thuận, mort l'any 2002, i que fou un fidel testimoni de l'Evangelí:

Feliç el polític que té una alta consideració i una profunda consciència del seu paper.

Feliç el polític que irradia credibilitat.

Feliç el polític que treballa pel bé comú i no pel seu propi interès.

Feliç el polític que es manté fidelment coherent.

Feliç el polític que treballa per la unitat.

Feliç el polític que està compromès en dur a terme un canvi radical.

Feliç el polític que sap escoltar.

Feliç el polític que no té por[5].

Cada renovació de les funcions electives, cada cita electoral, cada etapa de la vida pública és una oportunitat per a tornar a la font i als punts de referència que inspiren la justícia i el dret. Estem convençuts que la bona política està al servei de la pau; respecta i promou els drets humans

fonamentals, que són igualment deures recíprocs, de manera que es pot teixir un vincle de confiança i gratitud entre les generacions presents i futures.

4. Els vicis de la política

En la política, desgraciadament, al costat de les virtuts no hi falten els vicis, deguts tant a la ineptitud personal com a deformacions en l'ambient i en les institucions. És evident per a tots que els vicis de la vida política resten credibilitat als sistemes en què ella s'exercita, així com a l'autoritat, a les decisions i a les accions de les persones que s'hi dediquen. Aquests vicis, que afebleixen l'ideal d'una democràcia autèntica, són la vergonya de la vida pública i posen en perill la pau social: la corrupció —en les seves múltiples formes d'apropiació indeguda de béns públics o d'aprofitament de les persones—, la negació del dret, l'incompliment de les normes comunitàries, l'enriquiment il·legal, la justificació del poder mitjançant la força o amb el pretext arbitrari de la «raó d'Estat», la tendència a perpetuar-se en el poder, la xenofòbia i el racisme, el rebuig a tenir cura de la Terra, l'explotació il·limitada dels recursos naturals per un benefici immediat, el menyspreu dels qui s'han vist obligats a anar a l'exili.

5. La bona política promou la participació dels joves i la confiança en l'altre

Quan l'exercici del poder polític apunta únicament a protegir els interessos de certs individus privilegiats, el futur està en perill i els joves poden sentir-se temptats per la desconfiança, perquè es veuen condemnats a quedar al marge de la societat, sense la possibilitat de participar en un projecte per al futur. En canvi, quan

la política es tradueix, concretament, en un estímul dels joves talents i de les vocacions que volen realitzar-se, la pau es propaga en les consciències i sobre els rostres. S'arriba a una confiança dinàmica, que significa «jo confio en tu i crec amb tu» en la possibilitat de treballar junts pel bé comú. La política afavoreix la pau si es realitza, per tant, reconeixent els carismes i les capacitats de cada persona. «Hi ha per ventura quelcom més bell que una mà estesa? Aquesta ha estat volguda per Déu per a donar i rebre. Déu no l'ha volguda perquè mati (cf. Gn 4,1ss) o faci patir, sinó perquè cuidi i ajudi a viure. Juntament amb el cor i la ment, també la mà es pot convertir en un instrument de diàleg»[6].

Cadascú pot aportar la seva pròpia pedra per a la construcció de la casa comuna. L'autèntica vida política, fundada en el dret i en un diàleg lleial entre els protagonistes, es renova amb la convicció que cada dona, cada home i cada generació inclouen en ells mateixos una promesa que pot alliberar noves energies relacionals, intel·lectuals, culturals i espirituals. Una confiança d'aquest tipus mai no és fàcil de realitzar perquè les relacions humanes són complexes. En particular, vivim en aquests temps en un clima de desconfiança arrelat en la por de l'altre o de l'estrany, en l'ansietat de perdre beneficis personals i, lamentablement, es manifesta també a nivell polític, a través d'actituds de tanca ment o nacionalismes que posen en qüestió la fraternitat que tant necessita el nostre món globalitzat. Avui més que mai, les nostres societats necessiten «artesans de la pau» que puguin ser autèntics missatgers i testimonis de Déu Pare que vol el bé i la felicitat de la família humana.

6. No a la guerra ni a l'estratègia de la por

Cent anys després del final de la Primera Guerra Mundial, i amb el record dels joves caiguts durant aquells combats i les poblacions civils devastades, coneixem millor que mai el terrible ensenyament de les guerres fratricides, és a dir que la pau mai no pot reduir-se al simple equilibri de la força i la por. Mantenir l'altre sota amenaça significa reduir-lo a l'estat d'objecte i negar-li la dignitat. És la raó per la qual reafirmem que «l'escalada» de la intimidació, així com la proliferació incontrolada de les armes són contraris a la moral i a la recerca d'una veritable concòrdia. El terror exercit sobre les persones més vulnerables contribueix a l'exili de poblacions senceres a la recerca d'una terra de pau. No són acceptables els discursos polítics que tendeixen a culpabilitzar els migrants de tots els mals i a privar els pobres de l'esperança. En canvi, cal subratllar que la pau es basa en el respecte de cada persona, independentment de la seva història, en el respecte del dret i del bé comú, de la creació que ens ha estat confiada i de la riquesa moral transmesa per les generacions passades.

Així mateix, el nostre pensament es dirigeix de manera particular als infants que viuen en les zones de conflicte, i a tots els qui s'esforcen perquè les seves vides i els seus drets siguin protegits. En el món, un de cada sis nens pateix a causa de la violència de la guerra i de les seves conseqüències, i fins i tot és reclutat per a convertir-se en soldat o ostatge de grups armats. El testimoni dels qui es comprometen en la defensa de la dignitat i el respecte dels infants és summament preciós per al futur de la humanitat.

7. Un gran projecte de pau

Celebrem aquests dies els setanta anys de la Declaració Universal dels Drets Humans, que va ser adoptada després del segon conflicte mundial. Recordem referent a això l'observació del papa sant Joan XXIII: «Quan en un home sorgeix la consciència dels propis drets, cal que aflori també la de les pròpies obligacions; de manera que aquell qui posseeix determinats drets té així mateix, com a expressió de la seva dignitat, l'obligació d'exigir-los, mentre els altres tenen el deure de reconèixer-los i respectar-los»[7].

La pau, en efecte, és fruit d'un gran projecte polític que es fonamenta en la responsabilitat recíproca i la interdependència dels éssers humans, però és també un desafiament que exigeix ser acollit dia rere dia. La pau és una conversió del cor i de l'ànima, i és fàcil reconèixer tres dimensions inseparables d'aquesta pau interior i comunitària:

- la pau amb nosaltres mateixos, rebutjant la intransigència, la ira, la impaciència i —com aconsellava sant Francesc de Sales— exercitant «una mica de dolcesa amb un mateix», per a oferir «una mica de dolcesa als altres»;
- la pau amb l'altre: el familiar, l'amic, l'estranger, el pobre, el qui pateix...; atrevint-se a la trobada i escoltant el missatge que porta en si mateix;
- la pau amb la creació, redescobrint la grandesa del do de Déu i la part de responsabilitat que correspon a cadascú de nosaltres, com a habitants del món, ciutadans i artífexs del futur.

La política de la pau —que coneix bé les fragilitats humanes i se'n fa càrrec— pot recórrer sempre a l'esperit del Magnificat que Maria, Mare de Crist salvador i

Reina de la pau, canta en nom de tots els homes: «L'amor que té als qui creuen en ell s'estén de generació en generació. Les obres del seu braç són potents: dispersa els homes de cor altiu, derroca els poderosos del soli i exalça els humils; [...] ha protegit Israel, el seu servent, com ho havia promès als nostres pares; s'ha recordat del seu amor a Abraham i a la seva descendència per sempre» (Lc 1,150-55).

Vaticà, 8 de desembre de 2018

Francesc

Notes:

[1] Cf. Lc 2,14: «Glòria a Déu a dalt del cel, i a la terra pau als homes que estima el Senyor».

[2] Cf. *Le Porche du mystère de la deuxième vertu*, París 1986.

[3] Carta ap. *Octogesima adveniens* (14 maig 1971), 46.

[4] Carta enc. *Caritas in veritate* (29 juny 2009), 7.

[5] Cf. Discurs en l'exposició-congrés "Civitas" de Padua: "30giorni" (2002), 5.

[6] Benet XVI, Discurs a les Autoritats de Benín (Cotonou, 19 novembre 2011).

[7] Carta enc. *Pacem in terris* (11 abril 1963), 44.

Missatge Urbi et Orbe del papa Francesc, Nadal 2018

Vaticà, 25-12-2018

Benvolguts germans i germanes, bon Nadal.

A vosaltres, fidels de Roma; a vosaltres, peregrins, i a tots els qui esteu connectats des d'arreu del món, renovo el joiós anunci de Betlem: «Glòria a Déu a dalt del cel, i a

la terra pau als homes que ell estima» (Lc 2,14).

Com els pastors, que van ser els primers a arribar a la gruta, contemplem sorpresos el senyal que Déu ens ha donat: «Un infant faixat amb bolquers i posat en una menjadora» (Lc 2,12). En silenci, ens agenollem i adorem.

I què ens diu aquest Nen, que ens ha nascut de Maria Verge? Quin és el missatge universal del Nadal? Ens diu que Déu és un Pare bo i que nosaltres som tots germans.

Aquesta veritat es troba a la base de la visió cristiana de la humanitat. Sense la fraternitat que Jesucrist ens ha donat, els nostres esforços per un món més just no arribarien gaire lluny, i fins i tot els millors projectes corren el risc de convertir-se en estructures sense esperit.

Per això, el meu desig de bon Nadal és un desig de fraternitat: fraternitat entre persones de qualsevol nació i cultura; fraternitat entre persones amb idees diferents, però capaces de respectar-se i d'escoltar l'altre; fraternitat entre persones de religions diferents. Jesús ha vingut a revelar el rostre de Déu a tots aquells que el cerquen.

I el rostre de Déu s'ha manifestat en un rostre humà concret. No va aparèixer com un àngel, sinó com un home, nascut en un temps i en un lloc. Així, amb la seva encarnació, el Fill de Déu ens indica que la salvació passa a través de l'amor, de l'acollença i del respecte de la nostra pobra humanitat, que tots compartim en una gran varietat d'ètnies, de llengües, de cultures..., però tots germans en humanitat.

Llavors, les nostres diferències no són un mal o un perill, sinó que són una riquesa. Com per a un artista que vol fer un mo-

saic: és millor tenir a disposició tessel·les de molts colors, abans que de pocs colors.

L'experiència de la família ens ho ensenya: essent germans i germanes, som diferents els uns dels altres, i no sempre estem d'acord, però hi ha un vincle indisoluble que ens uneix, i l'amor dels pares ens ajuda a estimar-nos. Això mateix val per a la família humana, però aquí Déu és el «pare», el fonament i la força de la nostra fraternitat.

Que en aquest Nadal redescobrim els nexes de fraternitat que ens uneixen com a éssers humans i vinculen tots els pobles. Que faci possible que israelians i palestins reprenguin el diàleg i emprenguin un camí de pau que posi fi a un conflicte que —des de fa més de setanta anys— lacera la Terra escollida pel Senyor per a mostrar el seu rostre d'amor.

Que el Nen Jesús permeti a l'estimada i martiritzada Síria que torni a trobar la fraternitat després de llargs anys de guerra. Que la Comunitat internacional s'esforci fermament per a trobar una solució política que deixi de costat les divisions i els interessos creats per tal que el poble sirià, especialment els qui van haver de deixar les seves terres i cercar refugi en un altre lloc, pugui tornar a viure en pau a la seva pàtria.

Penso en el lemen, amb l'esperança que la treva aconseguida per mediació de la Comunitat internacional pugui alleujar finalment tants nens i poblacions exhaustos per la guerra i la fam.

Penso també en l'Àfrica, on milions de persones estan refugiades o desplaçades i necessiten assistència humanitària i seguretat alimentària. Que el diví Infant, Rei de la pau, faci emmudir les armes i sorgir una nova albarda de fraternitat a tot el con-

tinent, i beneeixi els esforços d'aquells que es comprometen a promoure camins de reconciliació a nivell polític i social.

Que el Nadal enforteixi els vincles fraterns que uneixen la Península coreana i permeti que es continuï el camí d'apropament posat en marxa, i que s'aconsegueixin solucions compartides que assegurin a tots els desenvolupament i el benestar.

Que aquest temps de benedicció permeti a Veneçuela trobar de nou la concòrdia i que tots els membres de la societat treballin fraternalment pel desenvolupament del país, ajudant els sectors més dèbils de la població.

Que el Senyor que neix doni consol a l'estimada Ucraïna, ansiosa per reconquerir una pau duradora que triga a arribar. Només amb la pau, respectuosa dels drets de qualsevol nació, el país pot recuperar-se dels sofriment patits i restablir condicions dignes per als propis ciutadans. Em sento proper a les comunitats cristianes d'aquesta regió i demano que es puguin teixir relacions de fraternitat i d'amistat.

Que davant del Nen Jesús, els habitants de l'estimada Nicaragua es redescobreixin germans, perquè no prevalguin les divisions i les discòrdies, sinó que tots s'esforcin per afavorir la reconciliació i per a construir junts el futur del país.

Vull recordar els pobles que sofreixen les colonitzacions ideològiques, culturals i econòmiques veient lacerada la seva llibertat i la seva identitat, i que sofreixen per la fam i la manca de serveis educatius i sanitaris.

Dirigeixo un record particular als nostres germans i germanes que celebren la Nativitat del Senyor en contextos difícils, per no dir hostils, especialment allí on la

comunitat cristiana és una minoria, sovint vulnerable o no considerada. Que el Senyor els concedeixi —a ells i a totes les comunitats minoritàries— viure en pau i que vegin reconeguts els seus drets, sobretot a la llibertat religiosa.

Que el petit Infant enfredorit que contemplem avui en el pessebre protegeixi tots els nens de la terra i tota persona fràgil, indefensa i descartada. Que tots puguem rebre pau i consol pel naixement del Salvador i, sentint-nos estimats per l'únic Pare celestial, retrobar-nos i viure com germans.

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat.
C/ Armenteres 35
08980 Sant Feliu de Llobregat
Tel. 93 632 76 30 - Fax 93 632 76 31
butlleti@bisbatsantfeliu.cat
www.bisbatsantfeliu.cat